

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

**„Ja sam pastir dobri, govori Gospodin; ja poznajem svoje ovce
i mene poznaju moje!” (Iv 10,14)**

SADRŽAJ

1 Riječ odgovornog urednika	20 Dječje molitve
2 Soba moga života... Iz Brianova dnevnika	22 Dječje pismo upućeno Bogu
4 Ispovijed	23 Dječje zagonetke
5 Kupaš li se redovito?	24 Klub mladih „Sijač”
7 Ući smijem li?	25 Papinstvo u posve jednoj drugačijoj i jedinствenoj perspektivi
8 Sveta potvrda – početak, a ne kraj	28 Čovjek, patnja, bolesničko pomazanje
10 Naša djeca	30 Preživjela sam bolesničko pomazanje
12 Sutra...	30 Basice
13 Glas naroda – Tribine vezane za godinu vjere	31 Osmijeh djeteta
13 Proslava desetogodišnjeg djelovanja Cenacula u našoj župi	32 Hvali dušu moja Gospoda!
14 Intervju s obitelji Matijević	33 Da li znaš?
16 Svijet treba i tebe...	34 Nepoznato o poznatome
17 Duhovna obnova za roditelje na temu „Božje milosrđe”	34 Vicevi i grafiti
18 Služiti... - Vijesti iz Caritasa	36 Župne obavijesti

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 1200 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko,

Sijačevo šetalište 2, 10250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Marija Tomečak

Lektorica: Marija Tomečak

Članovi uredništva: Petar Bunić, Milan J. Desnica, Luka Drobilo, Ana Duić, Ivana Duić, Katarina Duić,
Elvis Duspara, Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana Krajačić Bilić, Mladen Krpan,
Tina Krpan, Kristina Lončar, Danijel Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Anđelka Bunić, Dragica Burić, Mira Drobilo, Renata Krajina, vlč. Mijo Matošević, Janja

Novinc, sestre karmelićanke BSI

Slikovno oblikovanje: Petar Bunić

Grafička priprema: Petar Bunić

Naslovna i pozadinska fotografija: Petar Bunić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

Riječ odgovornog urednika

Dragi župljani i čitatelji!

U posljednjem, božićnom broju našeg župnog lista Brazde, želio sam vas potaknuti na razmišljanje o vremenu kao Božjem daru jer sam i sam bio potaknut proglašenjem „Godine vjere” 11. listopada 2012. godine od tadašnjeg pape Benedikta XVI.

Da bismo „Godinu vjere” iskoristili za rast osobne vjere i vjere naše župne zajednice, organizirali smo mjesečne tribine na temu „Godina vjere”. Nadam se da oni koji su prisustvovali dosadašnjim predavanjima, nisu požalili i nisu se razočarali čuvši mnoge dobrohotne misli i riječi naših predavača. Isto tako, oni koji do sada još nisu bili na pojedinim tribinama, imaju priliku prisustvovati slijedećim tribinama do kraja „Godine vjere”, a to znači do 24. studenoga 2013. godine, tj. do svetkovine Krista Kralja. Tribine se jedino neće održavati u mjesecu srpnju i kolovozu.

Ova će se „Godina vjere” pamtili po dva značajna događaja, a to su iznenađujuća odluka pape Benedikta XVI. o odricanju od papinske službe te izbor novog pape Franje. Iako su obje vijesti bile pravo iznenađenje, vjerujem kako nisu bile ishitrene. Naime, ovi događaji samo potvrđuju riječi iz Sv. Pisma koje govore kako je naš Bog onaj koji iznenađuje. Vjerujem da su oba događaja bila potvrda riječi kako Bog vodi Crkvu, a ne samo ljudi. O tim su događajima pisali i govorili mediji čitavoga svijeta. Vjerujem, stoga, da će vam biti interesantno pročitati članak u našoj Brazdi pod naslovom: „Papinstvo u posve jednoj drugačijoj i jedinstvenoj perspektivi”.

Što se dogodilo u našoj župnoj zajednici, što se momentalno događa i što će se dogoditi, svakako pročitajte u našoj Brazdi. U ovom broju, tako, donosimo tekstove srodne bogatstvu našeg župnog blagdana, tekstove vezane za aktualne događaje u našoj župi, kratak pogled u povijest te vrijednu riznicu misli i djela našeg župnog pastora. Na isti način, u ovom će broju biti iznijete najnovije vijesti vezane uz župni caritas, kutak za naše najmlađe članove župe kao i kratak osvrt na odsvirane „glazbene note”. Vjerujem kako će vas zaintrigirati i tekst vezan za sakrament bolesničkog pomazanja koji još uvijek ulijeva strah ili održava nemar bolesnikovih ukućana što potvrđuje i činjenica kako više od polovice umrlih naših župljana umire bez ovog sakramenta.

Razne aktivnosti naših župljana o kojima piše naša Brazda, govore o sadašnjosti naše zajednice. Budući događaji naši su zacrtani planovi, ali, dakako, uvijek predani u Božje ruke, računajući ponajprije s Njegovom pomoći i zalaganjem svih nas.

Vjekoslav Pavlović, župnik

Soba moga života... Iz Brianova dnevnika

Brian Keith Moore (preuzeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko – makarske nadbiskupije)

U nekom stanju između jave i sna našao sam se u sobi. Tamo nije bilo ničega osim zida ispunjenog kartotečnim ormarima. Ti su me kartotečni ormari podsjećali na one u knjižarama, koji sadrže sve što se nudi, poredano abecednim redom i tematski. Ti kartotečni ormari, koji su sezali od poda do stropa i s desna nalijevo dokle god je dosizao pogled, ti kartotečni ormari imali su na sebi sasvim drukčije natpise. Kada sam se približio zidu, pogled mi je pao na pretinac s natpisom „Ljudi koje sam volio”. Otvorio sam ga i počeo prelistavati kartice. Šokiran činjenicom da mi je poznato svako ime, opet sam brzo zatvorio pretinac. Najednom sam točno znao gdje sam, a da mi to nitko nije rekao. Beživotna soba sa svim tim kartotečnim ormarima sadržavala je savršen sustav u kojemu je bila zapisana svaka pojedinost mojega života. Svaki trenutak mojega života bio je točno zabilježen. Velika i mala djela. Moje vlastito pamćenje nikada ne bi moglo pohraniti sve te informacije.

Prožimali su me čuđenje i radoznalost pomiješani sa strahom dok sam nasumice otvarao ormare i pretraživao njihov sadržaj. Neki su me obradovali i podsjetili na lijepa vremena. Drugi su u meni izazivali sram, pa čak i gađenje, tako jako da sam pogledao preko ramena da

vidim promatra li me tko. Natpisi su varirali od sasvim običnih svakodnevnih situacija sve do neobičnih poput „Knjige koje sam pročitao”, „Laži koje sam izrekao”, „Utjeha koju sam pružio”, „Ružne riječi upućene braći i sestrama” ili „Vicevi kojima sam se smijao”. Neki su bili tako točno zapisani da sam se gotovo nasmijao. Drugima se nisam baš mogao smijati: „Stvari koje sam napravio u ljutnji”, „Proklinjanja roditelja u mislima”...

Nisam se prestao čuditi sadržaju. Često je bilo mnogo više kartica na jednu temu nego što sam strahovao. Ponekad manje nego što sam se nadao. Zapravo me zapanjila količina stvari koje sam u životu napravio ili propustio učiniti. Zar je moguće da sam te tisuće ili milijune

kartica ispisao u 17 godina svojega života? Ipak, svaka je kartica potvrđivala istinu. Svaka je kartica bila ispisana mojim rukopisom. Na svakoj je kartici stajao moj potpis.

Kada sam izvukao pretinac s natpisom „Glazba koju sam slušao”, ustanovio sam da su ormari rasli kako bi mogli primiti sav sadržaj. Kartice su bile precizno složene, ali ja, ni nakon mnogo metara, nisam stigao do kraja pretinca. Posramljeno sam odustao. Manje zbog kvalitete glazbe, već mnogo više zbog sulude količine vremena koju sam potrošio na slušanje glazbe.

Stigavši do pretinca s natpisom „Požudne misli”, osjetio sam drhtaj kroz cijelo tijelo. Izvukao sam pretinac samo nekoliko centimetara kako bih

izvukao karticu. Nisam želio znati koliko je zapravo velik. Prestrašio me detaljno zapisan sadržaj. Osjetio sam slabost uvjerivši se da su i takvi trenuci pohranjeni. Obuzeo me osjećaj poniženja i bijesa. Donio sam odluku. „Nitko ne smije vidjeti te kartice! Nitko nikada ne smije saznati za tu sobu! Moram ih uništiti!”

Jako uzbuđen, izvukao sam pretinac iz ormara. Morao sam ga isprazniti i uništiti kartice. Iako sam uhvatio pretinac za kraj i bacio ga na pod, morao sam ustanoviti da iz njega nije ispala nijedna kartica. Bio sam očajan jer je i moj pokušaj da ih poderem ostao bezuspješan. Utučen i potpuno bespomoćan, ugurao sam pretinac natrag na njegovo mjesto. Naslonivši se čelom na ormar, duboko sam uzdahnuo obuzet samosažaljenjem. Tada sam ga ugledao. Pretinac je nosio natpis: „Ljudi kojima sam prenio evanđelje”. Ručka je bila svjetlija od ostalih - skoro nekorištena. Povukao sam ručku i u ruke mi je pala kutijica, dugačka ni deset centimetara. Kartice koje je sadržavala mogao sam odbrojiti jednom rukom. Onda su mi nadošle suze. Počeo sam plakati. Jecaji su bili tako duboki da mi je cijelo tijelo drhtalo od boli. Pao sam na koljena i plakao. Jecao sam, duboko postišen onime što sam vidio.

„Počeo sam plakati. Jecaji su bili tako duboki da mi je cijelo tijelo drhtalo od boli. Pao sam na koljena i plakao. Jecao sam, duboko postišen onime što sam vidio. „Nitko ne smije saznati za tu sobu. Moram je zatvoriti i sakriti ključ”, rekao sam...”

„Nitko ne smije saznati za tu sobu. Moram je zatvoriti i sakriti ključ”, rekao sam.

Tada sam, uplakanih očiju, pogledao gore. Ugledao sam Ga kako ulazi u sobu. Ne, samo ne On. Ne ovdje. Bilo tko, samo ne Isus. Bespomoćno sam ga promatrao kako otvara ormara i čita kartice. Nisam mogao podnijeti iščekivanje njegove

„Ugledao sam Ga kako ulazi u sobu. Ne, samo ne On. Ne ovdje. Bilo tko, samo ne Isus. Bespomoćno sam ga promatrao kako otvara ormara i čita kartice. Nisam mogao podnijeti iščekivanje njegove reakcije.”

reakcije. U kratkim trenucima, dok sam ga gledao, na licu sam mu vidio takvu žalost da me probadalo u srcu. Intuitivno je prišao najgorem ormaru. Zašto je morao pročitati svaku karticu?

Konačno se okrenuo prema meni i sažalno me gledao s druge strane sobe. Bilo je to sažaljenje, ali ono me nije razbjesnilo. Sagnuo sam glavu, sakrio lice u ruke i ponovno zaplakao. Prišao mi je i zagrlio me. Mogao je toliko toga reći, ali nije rekao ni riječ. Samo je sa mnom plakao. Onda je ustao

i vratio se do zida ispunjenog ormarima. Počevši od jednog kraja sobe, otvarao je ormar za ormarom i na svakoj kartici ispisivao svoje ime preko mogega.

„Ne!”, povikao sam i potrčao prema njemu. Sve što sam uspio izgovoriti bilo je: „Ne, ne!”, dok sam mu uzimao karticu iz ruke. Njegovo ime nije smjelo stajati na tim karticama. Ipak, ono je pisalo crvenim slovima, tako snažno, tako živo. Ime „ISUS” prekrivalo je moje ime. Bilo je ispisano krvlju.

Nježno je ponovno uzeo karticu. Tužno se osmjehnuo i počeo potpisivati sve kartice. Mislim da nikada neću razumjeti kako je to mogao učiniti tako brzo. U sljedećem trenutku, čuo sam kako zatvara zadnji ormar i vraća se k meni.

Položio je svoje ruke na moja ramena i rekao: „SVRŠENO JE”.

Sedamnaestogodišnji Brian Moore imao je vrlo malo vremena napisati tekst koji je trebao poslužiti kao podloga za razgovor u učeničkoj molitvenoj skupini. Brian je umro svega nekoliko sati nakon što je napisao ovaj tekst, na putu kući od prijatelja. Obitelj Moore uokvirila je taj tekst i objesila ga među obiteljske fotografije. Brianova je majka rekla: „Mislim da ga je Bog iskoristio da bi dao važnu izjavu. Mislim da je dobro što smo našli tu izjavu i objavili je.” Ona i njezin muž žele mnogima objaviti sinovljev pogled na život nakon njegove smrti.

Ispovijed

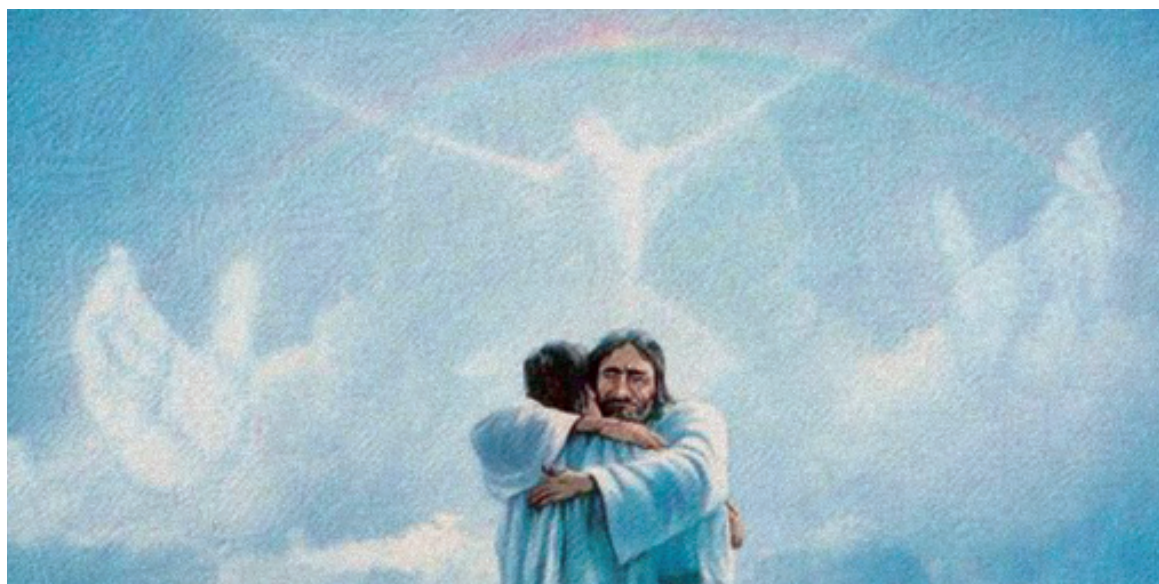
„Ispovijed nije duhovni razgovor! Ispovijed je – dođeš i kažeš svoje grijeha: to, to, to, to i to objektivno i jasno, bez uveličavanja i umanjivanja svojih grijeha. Svećenik te tada nešto pita, ne radi njega jer njega zanima, nego radi tvoga dobra daje određeni savjet. Pokaješ se, dobiješ odrješenje i ideš doma. To je sakrament ispovijedi.” (vlč. Zlatko Sudac)

„Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama.” (1 Iv 1,8)

„O, koliki su propali zbog manjkave ispovijedi.” (sv. Terezija Avilska)

„Nemojte reći da ste grješnici, da uzdišete pod previše bijede i nemoći i da se stoga ne usuđujete približiti k Njemu. To glasi upravo tako, kao kad biste rekli, da ste previše bolesni i stoga nećete upotrijebiti nikakav lijek, niti zapitati liječnika.” (Ivan Maria Vianney; župnik Arški)

„Samo je vjera kadra započeti i dovršiti veliko djelo istinskog odgoja. Prva je metoda dobrog odgoja dobro se ispovijedati i primati euharistiju. Vjera i razum dva su pokretača mojeg cjelokupnog odgojnog sustava.” (sv. Ivan Bosco)

Kupaš li se redovito?

Tekst: Elvis Duspara

Mnoge svoje prijatelje znam pitati koliko puta dnevno operu ruke. Redovito dobijem odgovor: „Više puta”. Kada ih pitam sjećaju li se kada su zadnji puta oprali ruke, odgovaraju mi na isti način. Ista stvar je i s kupanjem ili tuširanjem. Skoro svi znaju kada su se zadnji puta okupali ili otuširali. Zašto to znaju? Sigurno zato što su svjesni toga da je higijena tijela važna. Svjesni su toga da, ako kojim slučajem ne bi prali ruke, mogli bi se razboljeti jer rukama dotiču svakakve predmete. Isto tako su svjesni da, ako se ne bi kupali, ljudi bi ih počeli zaobilaziti jer bi počeli zaudarati.

Ipak, kada ih pitam kada su se zadnji put ispovjedili, počnu zamuckivati i ne mogu se sjetiti. Neki od njih se godinama nisu ispovjedili, a neki jednostavno ne mogu shvatiti zašto bi se uopće trebali ispovjediti. Tada ih pitam da li je moguće da im je više stalo do njihovih ruku ili tijela nego do njihove duše? Mnogi se zamisle nad time i mnogi su, potaknuti svojim vlastitim promišljanjem, nakon toga otišli na ispovijed.

Ono čega bismo mi trebali biti svjesni, jest važnost svete ispovijedi u našem životu. Preko svete ispovijedi peremo svoju dušu i mirimo se sa svojim Bogom preko Isusa Krista koji je umro za naše grijeha. U Katoličkoj Crkvi zaista imamo prekrasan sakrament koji nam je ostavio sam naš Gospodin, Isus Krist. Važnost tog sakra-

"Problem kod neredovite ispovijedi je da, htjeli ili ne htjeli, stvaramo sve veću toleranciju prema grijehu. Zar zaboravljamo da grijeh smrdi? Ima tendenciju širenja kao zaraza i, ako ga se ne zaustavi, vrlo brzo zagospodari"

menta trebalo bi osvijestiti mnogim našim katolicima.

Iako se u svijetu javljaju pojedine tendencije o tome kako je dovoljno pokajati se za učinjene grijeha, to ne umanjuje veličinu i važnost koju zauzima sakrament svete ispovijedi. Naime, kada se pokajem za svoje grijeha i bude mi žao što sam nanio bol svome Gospodinu Isusu Kristu, vrlo vjerojatno će mi Bog oprostiti. Ipak, jesam li siguran da mi je oprošteno? Kako da budem siguran da mi je Bog oprostio? Iz tog razloga, u Katoličkoj Crkvi imamo sakramente koji su vidljivi zna-

kovi nevidljive Božje prisutnosti.

Mnogi nisu sigurni da li im je oprošteno nakon svete ispovijedi. Svećenik te odriješi grijeha i ti se još uvijek pitaš da li ti je oprošteno? Ako nisi svjesno zatajio neki grijeh i ako se od sveg srca kaješ za sve loše što si učinio ili dobro koje nisi učinio, a svećenik te odriješi od grijeha, tada si oprao svoju dušu i nemaš grijeha. Tada si slobodan čovjek. Ipak, kako se krećemo svijetom koji je prljav, potrebno je što češće se ispovijedati. Bilo bi suludo reći da nam je potrebno jednom go-

dišnje oprati ruke, a one nam nisu važnije od naše duše.

Ima jedna zanimljiva stvar kod sakramenta. To je nešto što nitko ne može dovoditi u pitanje. Naime, kada se čovjek ili dijete krsti, nitko ne dovodi u pitanje da li je taj čovjek ili dijete kršteno. Zato što se radi o sakramentu. Sličnu stvar bi trebali primjenjivati i na sakrament svete ispovjedi. Ako si se ispovjedio i svećenik ti je dao odrješenje, ne sumnjaj u Boga koji je milosrdan i koji je preko Isusa Krista dao ovlasti svećenicima da „svežu ili odvežu” grijeh.

Problem kod neredovite ispovijedi je da, htjeli ili ne htjeli, stvaramo sve veću toleranciju prema grijehu. Zar zaboravljamo da grijeh smrdi? Ima tendenciju širenja kao zaraza i, ako ga se ne zaustavi, vrlo brzo zagospodari.

Pokušaj zamisliti čovjeka koji se vraća s rada na polju. Ukoliko se on prilikom tog rada isprlja, to ga, za početak, počinje smetati. Ipak, ako ne pazi, svaka sljedeća prljavština će ga manje smetati dok ne dođe u situaciju da ga više uopće ne smeta što je prljav. Takav čovjek više neće zaobilaziti blato, nego će ići kroz njega jer mu je svejedno kada je ionako prljav. Ako se takav čovjek ne

bi okupao, onda bi on svoju prljavštinu širio po kući. Zagrlio bi ženu pa bi dio njegovog blata prešao na nju. Sjeo bi pogledati televizor, a blato bi ostalo na fotelji. Takav bi širio prljavštinu oko sebe.

Sada pokušaj zamisliti tog istog čovjeka kako ide na neki važan događaj. Okupao se, sredio i obukao čisto odijelo. Kada naiđe na lokvu ili neko blato, jako će paziti kako će preći jer želi ostati čist. Kako god bilo, cipele bi mu se isprljale jer neminovno hoda ovim svijetom koji je prljav. Ipak, njemu je puno lakše očistiti cipele kojima smo hodali svijetom, nego mijenjati robu i sve iznova prati kao kada je radio na polju.

Jedna od Sotoninih podvala jest ona koja govori kako nam Bog neće oprostiti. No, Bog je toliko ljubio ovaj svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji vjeruje u Njega ne propadne. Bog nam je i poslao svoga Sina da se svijet spasi po Njemu. Zato, kakav god bio tvoj grijeh, nemoj oklijevati, nego se idi oprati u Krvi Jaganjčevoj. To što kažeš prilikom svete ispovjedi ostaje između tebe i Boga. Svećenik je tu samo kao svjedok Crkve. Nemoj se, stoga, bojati da će sve izrečeno u ispovijed otići negdje dalje. Nemoj zbog svo-

ga straha i srama od grijeha zanemariti reći što si učinio ili propustio učiniti. Imaj strahopoštovanja pred Bogom, a ne strah od ljudi!

Mi, župljani iz Lučkog, bi posebno trebali biti osjetljivi na svetu ispovijed. Naime, naša župa nosi ime po svetom Ivanu Nepomuku, svecu iz 14. stoljeća. On je doktorirao crkveno i civilno pravo, a nakon toga postao svećenik, biskupov zamjenik, kraljev savjetnik i kraljičin ispovjednik. Kao kraljičin ispovjednik postao je istinska žrtva ispovjedne tajne.

Slično kao i danas, i tada je vladao privid kršćanske slobode. Sami znamo da su kroz povijest postojala razdoblja kada nije bilo vanjskog progona vjernika i Crkve, ali su se vladari ponašali kao tirani. Neki su određivali broj svijeća na oltaru, drugi su htjeli postavljati ili smjenjivati biskupe, dijeliti crkvena dobra, određivati čime se Crkva treba baviti, dijeliti lekcije papi i biskupima... U takvim okolnostima, po mnogo sličnima današnjem vremenu, živio je i naš sv. Ivan Nepomuk. On je javno prosvjedovao protiv kralja Vjenceslava IV koji je nasilno želio prisvojiti crkvena dobra i postati potpuni gospodar Crkve u Češkoj. Kralj je pobjesnio i predao sv. Ivana mučiteljima. Čak je sam bakljom palio njegovo tijelo. Poslije ga je bacio u rijeku Vltavu. Predaja govori kako je kralj Vjenceslav bio ljubomoran i bijesan na svetog Ivana Nepomuka jer mu nije htio odati što mu je kraljica kazala u ispovijedi.

Sveta Ispovijed je svetinja svakog svećenika. Slično kao i

"Mi, župljani iz Lučkog, bi posebno trebali biti osjetljivi na svetu ispovijed. Naime, naša župa nosi ime po svetom Ivanu Nepomuku, svecu iz 14. stoljeća. On je doktorirao crkveno i civilno pravo, a nakon toga postao svećenik, biskupov zamjenik, kraljev savjetnik i kraljičin ispovjednik. Kao kraljičin ispovjednik postao je istinska žrtva ispovjedne tajne."

za vrijeme svetog Ivana Nepomuka, i danas postoje tendencije da vladari žele znati što narod ispovijeda. Ipak, Crkva je tu jaka i stabilna i ne klanja se vladaru ovoga svijeta, već hrabro ide dalje. Uistinu, vrata paklena neće je nadvladati.

Mi bi, kao župljani župe svetog Ivana Nepomuka, trebali biti svjesni koliko nas je Bog blagoslovio da naša župa nosi ime po tako velikom svecu kao što je sv. Ivan Nepomuk. Na-

ravno, trebali bi razmisliti i o redovitom pranju naše duše jer duša nam je važnija od ruku ili tijela. U krajnjoj liniji, nije loše uvijek biti okupan i čist jer nikada ne znamo kada ćemo doći pred Gospodina. Bilo bi neodgovorno od nas kada bismo pred Gospodara svih gospodara došli prljavi, a živjeli u župi sv. Ivana Nepomuka...

S ovim mislima, dragi vjernici i župljani župe sv. Ivana Ne-

pomuka, želimo vam radostan te mirom i tišinom proslavljen dan našeg župnog zaštitnika. Neka njegov lik i djelo bude sveudilj prisutno u našim mislima, riječima i djelima. Živimo to što ispovijedamo i trsimo se odvažno svjedočiti našu vjeru kao što je i on sam za nju položio svoj život.

Članovi uredništva Brazde

Ući smijem li?

Donosimo vam viđenje pojedinih naših župljana o važnosti koju novi pastoralni centar donosi u njihovom životu. Svakako pročitajte jer su vrata našeg novog centra svima otvorena i dostupna.

„Mnogi se naši župljani pitaju kakve će koristi imati od župnog pastoralnog centra? Mnogi se pitaju zašto se to baš sada mora graditi u ovo doba krize? Također, naše župljane zanima koje će uopće sve prostorije u centru biti sagrađene i uređene?

Vjerujemo kako se pastoralnom centru najviše vesele mladi jer će za njih biti uređene pojedine prostorije. To nas čini jako radosnima jer ćemo se napokon moći više nalaziti, igrati razne igre te razgovarati o temama koje nas zaokupljaju.

Bitno je da, bez obzira na doba krize i sve ostale nedaće, vjernici ne bi trebali biti skeptični prema tome. Čemu biti skeptičan kada svi imamo koristi od župnog pastoralnog centra? Zar nije najvažnije da se nas mlade u ovom modernom dobu, kada nam je sve „nadohvat ruke” i kada ne znamo kako izaći iz tih situacija, još

više okrene prema Crkvi, da nađemo spas, mir i spokoj?

Složit ćete se s nama da je najveći uzor u svemu Crkva i naš Isus Krist pa smo tako svi pozvani da, koliko možemo, u ovim teškim vremenima pomognemo oko izgradnje žu-

pnog pastoralnog centra. Nadamo se da će ovaj pastoralni centar samo zbližiti župljane i pozvati ih na molitvu u zajedništvu. Također, pozivamo svu djecu i mlade da nam se priključe u raznim aktivnostima u župi jer je i Isus Krist tako po-

dučavao i pozivao.”

Ana, Ivana i Katarina Duić

„Vjerujem kako će prostorijske centre novog župnog pastoralnog centra u mnogo čemu pomoći i samom uredništvu Brazde zbog dostupne arhive i knjižnice, kao i samog prostora okupljanja urednika. Veselimo se, zato, što te prostorijske, u svojoj svrsi neće „zjapiti“ prazne.”

Član uredništva Brazde

„Prostorija za Caritas, na-

mijenjena u prvom redu za susret, razgovor i pomoć velikom broju naših korisnika, itekako mnogo vrijedi u boljem načinu organizacije rada Caritasa. Volonteri župnog Caritasa, kroz sve ove godine kršćanskog služenja u našoj župnoj zajednici, razumiju koliko prostor može doprinijeti da se netko osjeća kao dostojan pomoći, dostojan traženja milostinje ili davanja iste. Prostorija, uistinu, ne treba biti niti luksuz niti prestiž, već odisati ljubavlju, toplinom

i jednostavnom kršćanskom urednošću. Zaista bi voljeli da ona postane svojevrsno mjesto susreta Isusa s Martom i Marijom; mjesto u kojem je urednost održavana, a Riječ Božja daleko više naviještena. Hvala vam, dragi župljani, što ste prepoznali važnost ovoga projekta i hvala vam na svim vašim dosadašnjim molitvama i donacijama.”

Članovi župnog Caritasa

Sвета potvrda - početak, a ne kraj

Tekst: Ana Duić

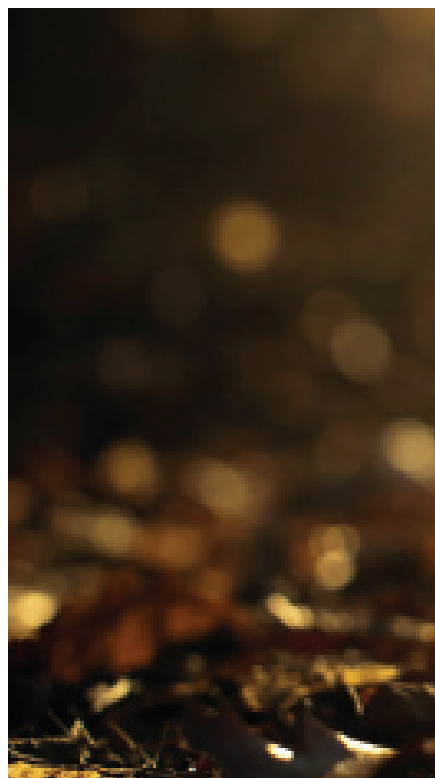
U skorašnjem iščekivanju primanja i slavlja sakramenta Sv. potvrde u našoj župi, donosimo vam promišljanje jedne mlade srednjoškolke o daru i milosti koja zaodjene mladog čovjeka pri primanju ovoga sakramenta.

Mnogi se danas pitaju zašto se uopće prima sakrament Sv. potvrde. Što mi dobivamo kada primimo taj sakrament? Ima li to ikakva smisla za život; za razvoj moje vjere? Je li taj sakrament tako važan? Imam li ja koristi od tog sakramenta?

Uistinu, Sv. potvrdom primamo u punini darove Duha Svetoga, čija prisutnost u nama djeluje već od samog dana našeg krštenja. Isus je začeo po Duhu Svetomu od Marije Djevice, a kod krštenja na rijeci Jordan, Duh Sveti ga je pomazao za Mesiju. Mi smo sljedbenici Isusa Krista te smo pozvani živjeti po njegovim zapovijedima. Isto tako smo pozvani i svjedočiti zadobivenu milost sakramenta Sv. potvrde, koju je na najbolji i najsvrš-

niji način svjedočio sam Krist živeći u punini Duha Svetoga. Sv. potvrdom postajemo punopravni članovi Crkve. Postajemo bliži Bogu i Crkvi. Duh Sveti nam sakramentom Sv. potvrde daje svoje svjetlo, snagu i slobodu kako bismo, ojačani milošću, odvažno koračali dalje kroz kršćanski život.

Osim same svrhe tog sakramenta, često si postavljamo i pitanje imaju li kumovi kakvu ulogu na Sv. potvrdi? Zašto su oni uopće prisutni? Imaju li oni kakvu ulogu u odgoju nas i u odgoju našeg kršćanskog života? Zaista, kumovi su tu da pomognu roditeljima u našem odgoju, a posebno onom kršćanskom. Kumovi nam trebaju biti prijatelji na koje ćemo se mi uvijek moći osloniti. Oni bi nam, također, trebali biti uzor

svojim ponašanjem i svojim kršćanskim svjedočenjem.

Isto tako, roditelji bi već „od malih nogu” trebali učiti svoju djecu kršćanskom životu i prenijeti im sve ono dobro što su oni sami naučili od svojih roditelja, govoriti im o vjeri i sakramentima. Vjerojatno je većina vaših roditelja pristupila sakramentu Sv. potvrde, ali čini mi se, na posve drugačiji način. Za njih je to bilo nešto posebno. Nekima danas taj sakrament, nažalost, nije više toliko poseban i važan. Zapravo, danas kada se pristupa Sv. potvrdi, nerijetko se gleda odabir bogatijeg kuma ili kume, zamišljaju se svakojake proslave i darovi, „outfit” koji će se nositi i sl. Kada sve to prođe, često se zaboravlja i Duha Svetoga i Crkvu i vjeru. Čini mi se da

za mnoge krizmanike nije važno ono dobro koje smo čuli na vjeronauku i u Crkvi. Iz vlastitog iskustva znam kako mnogi krizmanici razmišljaju o Sv. potvrdi kao o nečemu što se mora, zato što Crkva tako želi i zato što to žele njihovi roditelji. Često puta je Crkva zbog takvih stvari i napadnuta. Ponekad se i sama pitam zašto sva ta djeca uopće idu na Sv. potvrdu kada je njihova motivacija za istom nejaka? Ima li to ikakva smisla za njih? Na ta pitanja ne znam odgovor, ali voljela bih kada bi se svaki od budućih i sadašnjih krizmanika zapitao ta ista pitanja.

Za mene osobno, Sv. potvrda je bila zaista nešto posebno. To je za mene dar koji mi je Bog odredio, a ja sam ga odlučila slijediti. Slijediti ga onako kako me Duh Sveti potaknuo po sakramentu Sv. potvrde. Zato, nemojte se bojati pokazati da ste primili Duha Svetoga. Također, nemojte zaboraviti da svjedočite toga Duha Svetoga kojeg ste primili sakramentom Sv. potvrde. Slijedite ga i ljubite na najbolji mogući način. Onako kako ga je slijedio i ljubio Krist.

Dragi mladi vjernici, roditelji i kumovi, snaga Duha Svetoga ujedno je i naša snaga.

"Duh Sveti nam sakramentom Sv. potvrde daje svoje svjetlo, snagu i slobodu kako bismo, ojačani milošću, odvažno koračali dalje kroz kršćanski život."

S tom snagom bez ikakvih ćete problema moći kročiti dalje u život. Isus Krist i Duh Sveti su naš put za kršćanski život. Bez ikakva straha pozivajte se na njih. Budite vedri, veseli, hrabri i ustrajni u svojoj vjeri i u Duhu Svetomu kojeg ste primili sakramentom Sv. potvrde. Ti,

Duše Sveti, budi milostiv i drag prema budućim i sadašnjim kriznicima, pozivaj ih k sebi i neka ti se obraćaju i u dobro i zlu. Neka ih vodi tvoja snaga, tvoje svijetlo i tvoja sloboda da ne posustanu u svojoj vjeri i da te nauče svjedočiti. Vi, budući i sadašnji potvrđenici, slušaj-

te glas Duha Svetoga i Isusa Krista, kao što ne zaboravljajte slušati glas svojih roditelja. Kročite, stoga, putovima koji su popločeni dobrim djelima i riječima svih dobronamjnika...

Naša djeca

Tekst: Dragica Burić, Nikšićanka

Uistinu, djeca su sve na svijetu većini roditelja! Svatko ima svoje razloge zašto je tome tako. Mi, roditelji, želimo svojoj djeci samo najbolje, a vjerujem kako je velika većina djece toga svjesna. U djetetu vidimo i tražimo najbolje i ona su za nas naša draga djeca. Svako dijete ima za nas nešto dobro u sebi. Koliko god ih imali, svatko ima nešto posebno, i mi, roditelji, tražimo i vidimo to u njima. Mi smo tu da ih branimo od svih nedaća, nespretnih djela, lošeg društva i sl. Ljubav roditelja prema djeci je zaista neizmjerljiva.

Tu ne postoji granica iako je mi ponekad moramo postaviti. Važno je da s djecom stalno i puno pričamo, objašnjavamo im što je loše, a što dobro. Dok su mali, oni to slušaju na „pola uha“, ali im nešto ostane i neizbrisivo. Upravo ih mi roditelji trebamo pripremiti za život.

U današnjem svijetu većina roditelja ide na posao i nemaju mnogo slobodnog vremena pa su djeca najčešće prepuštena sebi ili baki ili djedu. Znamo da bake i djedovi ponekad znaju biti vrlo popustljivi prema unucima. Zato, kad god roditelj

nađe malo vremena, treba nastojati pričati s djecom. Svatko treba naći načina da dođe i porazgovara sa svojim djetetom.

Jako je teško i najteže je biti dobar roditelj. U ovo doba modernog života, kompjutera, televizije, mobilnih telefona i

ostalnih suvremenih naprava, teško je naći prostora za kvalitetni razgovor s djetetom. Mi stariji to ne znamo, ali to ne znači da mi, iako nismo imali sva ta suvremena pomagala, nismo ništa znali. Tada se mnogo pričalo s djecom, a živa

riječ dopire dalje nego hladni predmeti. Svaka čast napretku, ali naša djeca ili unučad će se poistovjetiti s tim strojevima. Nekako mislim da više niti ne znaju pisati pisma ili dnevnike. Bojim se neće li na taj način zaboraviti i pisati. Puno predmeta u školi je izbačeno iz nastavnog programa jer su smatrani kao nepotrebni. Jedan od takvih je i domaćinstvo koji je bio vrlo poučan predmet. Vjerujem kako bi i sada bio koristan jer

ljudi, unatoč protoku prošlih vremena, i dalje moraju jesti, popravljati sitnice i sl.

Osim toga, dio se djece, upravo zbog tih „modernih vremena“, često ponaša arogantno ili razbijački nastrojeno, tako da je, nas starije, po-

nekad i strah sresti se s njima. Znaju jednostavno reći: „Što ti baba hoćeš, sad ću te prebiti“ ili „Nemoj ništa govoriti, ti si tako i tako glupa.“ Možda roditelji ne znaju za njihovo ponašanje, ali, vjerujem, kako ta djeca ne mogu sakriti svoje ponašanje i kod kuće. Isto tako, često se obračunavaju s učenicima i nastavnicima u školi. Prije su djeca pokazivala iznimnu kulturu i ponašala su se vrlo pristojno. Imali su vrlo dobre manire prema starijima, željeli su naučiti i znali su kad smiju nešto pričati, a kada to nije potrebno. Jednostavno, u stara vremena bonton je bio mnogo više izražen. Iako su neke stvari bile prestroge, kultura same djece nije išla u smjeru da čine loše, nego dobro.

Danas se djeca iskaljuju na sakralnim objektima, spomenicima, crkvama, službenicima crkve. To se prije rijetko događalo na selima pa, mogla bih reći, skoro i nikada. U gradu je

„U ovo doba modernog života, kompjutora, televizije, mobilnih telefona i ostalih suvremenih naprava, teško je naći prostor za kvalitetni razvoj s djetetom.“

bilo nešto više takvih incidenata jer je u gradovima uvijek bilo ovakve buntovne djece. To su često bila djeca iz manjih obitelji, dok su na selu živjele po četiri generacije obitelji zajedno u jednom kućanstvu. Jedni su drugima pomagali do smrti. Poštovali su se odnosi djed-

otac-sin kao i baka-majka-kći. Danas gotovo da i nema više takvih obitelji. To je nekako i razumljivo s obzirom da obitelji imaju sve manje djece. Mladi idu na posao dok nema nikog tko bi mogao paziti na stare

„Osim toga, dio se djece, upravo zbog tih „modernih vremena“, često ponaša arogantno ili razbijački nastrojeno, tako da je, nas starije, ponekad i strah sresti se s njima.“

ili djecu. Stariji se zato često smještavaju u domove, a djeca upisuju u vrtiće. Ipak, i na ovaj način se može brinuti jedni o drugima.

Teško je, naime, onim starijima koji nemaju djece niti bliže rodbine. Oni su ti koji su najčešće izloženi ovoj grupi mladih koji razbijaju, mladih koji su često ravnodušni i hladnokrvni, kojima ništa nije sveto, već je bitno da je njima dobro. Prije su svi jedni drugima priskakali u pomoć, susjedi, djeca, bake, rodbina. Pomagali su si kada je bilo najteže. Današnje društvo za takve stvari jednostavno nema vremena. Iz tog razloga, nažalost, ne znam kuda ide to društvo.

Sve ovo napisano podrazumijeva činjenicu kako su nastupila druga; moderna vremena. Ipak, bez obzira na suvremenost današnjeg doba, razbijanje, ubijanje, osvećivanje ili rušenje nije niti moderno niti opravdano. Zato, možda još ipak možemo naučiti nešto od naših starijih i prošlih vremena.

Sutra...

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Ovih dana posebno me ta-
knula pjesma koja je završila na
visokom mjestu poznatog festi-
vala. Naslov joj je „SUTRA...”
Sve riječi koje su sažete u ovih
par minuta pjesme, definitivno
odražavaju život jednog vjerni-
ka.

Prvi dio pjesme odnosi se
na to kako smo bezbrižni, pu-
štamo da nam vrijeme prolazi
kroz ruke, živimo većinom bez
stvarnog suživota s Gospo-
dinom, mlaki smo... čekamo.
Što? Sutra. Mislimo, sutra će
sigurno doći.

Drugi dio pjesme odnosi
se na to da sumnjamo, borimo
se, gubimo, padamo, tražimo,
pitamo se. Što? Da li će sutra
doći.

Treći dio pjesme govori o
tome da svaki naš dan želimo
provesti s Gospodinom, da
nam on daje snagu, hrabrost,
radost...i tada Vjerujemo. Što?
Da će sutra doći, ali, kakav su-
tra... Sutra s Gospodinom u na-
šem životu... Sutra kao nada za
vječni život.

Cijela pjesma opisuje i moj
život i život moga brata, sestre,
roditelja, prijatelja, djeteta. Mi-
slim da se svatko može pronaći
u ovoj pjesmi.

Uistinu, ponekad smo
mlaki i nemamo vremena za
Gospodina, za Njegovog sina.
Jednostavno hodamo pored
Njega, ne želeći ga gledati u
oči, makar stoji nasuprot nas.
Tražimo izlike da prolazimo
pored Njega. Daleko hodamo i
stavljamo Ga na čekanje poput

telefonskog poziva. Ne želimo
Njegovu prisutnost i vjeruje-
mo da imamo vremena da mu
pružimo ruku. Sve druge stvari
su nam važnije. S druge strane,
On čeka nas.

U našem životu postoje
i oni trenuci kada smo izgu-
bljeni, ali težimo pronaći ono
nešto. Nešto što bi nas prenelo
iz našeg mraka. Ti trenuci su
možda i najgori jer se tada nig-
dje ne nalazimo. Zavaravamo

***"Uistinu, ponekad smo
mlaki i nemamo vremena
za Gospodina, za Njego-
vog sina. Jednostavno
hodamo pored Njega,
ne želeći ga gledati u
oči, makar stoji nasuprot
nas."***

sami sebe da smo sretni, ali ne
vidimo smisao u ničemu. Bori-
mo se s unutrašnjim strahovi-
ma, s mnoštvom pitanja, s raz-
nim problemima. Možda smo
tada najdalje od pravoga smisla
i, iako to često želimo promi-

jeniti, mnogo puta ne vidimo
izlaz. On, ipak, i dalje čeka nas.

Nakon dugotrajnog čeka-
nja, mi se budimo iz tmine.
Otvaramo svoje zaspale oči.
Shvaćamo da je On uvijek bio
tu. Čekao nas. Shvaćamo da je-
dino s Njim možemo biti sret-
ni. Da, uz Njega u svom životu,
nisu bitni svi problemi i sve po-
teškoće jer s Njim nada u novo
Sutra prevladava svu tamu. Je-
dino tada možemo osjećati sre-
ću jer imamo Njega pored sebe.
Tada, jednostavno, ne možemo
zamisliti da radimo nešto, a
On nije uz nas. To je, stoga,
što osjećamo Njegovu prisut-
nost i osjećamo da nas Njegova
ljubav prožima i priprema za
potpunu radost koja tek slijedi
u Njegovom Kraljevstvu. Tada
On više ne čeka nas, već mi če-
kamo Njega i Njegov ponovni
dolazak. Upravo zbog toga, Su-
tra je novi dan za nešto novo,
drugačije, vedrije, dan u kojem
želimo biti još bliže Njemu...

Čekati ga, čekati ono ko-
načno, ali vječno Sutra...

Glas naroda – Tribine vezane za godinu vjere

„Vjerujem kako je svaka pojedina tribina, u duhu svakog pojedinog predavača, unijela različite boje milosti u srca i život naših župljana. Poput Marije iz Evanđelja, divno je bilo slušati riječi koje odišu tragovima različitih hodočasnika koji su krenuli na put prema izvoru svih milosti. Isto tako, vjerujem kako je još izazovnije svjedočiti taj isti hodočasnički put. Zato, dragi prijatelji, krenimo...”

Mala Marija

„Iako sam prisustvovala na više tribina u našoj župi koje su bile vezane za godinu vjere, najveći utjecaj na mene je ostavila tribina patera Fridla o tome kako je Krist jedini pravi izvor na kojem se možemo napiti i to napiti žive vode. Prikazao nam je koliko je vjera živa ako je temeljena na tome izvoru. Kroz lik žene na studencu koja susreće i razgovara s Isusom, pater Fridl je istaknuo koliko sama vjera može pro-

mijeniti čovjekov život. Ujedno, pokazao nam je da naš Isus zna sve što nam je na duši, što je duboko ukorijenjeno u našoj nutrini.

Kroz ovu tribinu pater je oživio moju vjeru i ojačao težnju da uvijek pijem s tog izvora.”

Tihana Krajačić Bilić

Proslava desetogodišnjeg djelovanja Cenacula u našoj župi

Tekst: Arsenija Kratofil

Donosimo vam u cijelosti napisan tekst povodom deset godina djelovanja Cenacula u našoj župi. Napisan od strane naše ponizne, jednostavne i itekako vrijedne službenice tete Arsenije, tekst je izrečen na početku samog Euharistijskog slavlja kojim je obilježena ova značajna proslava.

„**Dragi vjernici. Danas smo se okupili na ovom Euharistijskom slavlju da proslavimo 10 god. molitvene grupe Cenacul u našoj župi. Ova molitvena grupa osnovana je 25.03.2003. god. na inicijativu vlč. Bože Belinića, tadašnjeg kapelana u našoj župi, a s odobrenjem župnika vlč. Vjekoslava Pavlovića te im ovim putem od srca zahvaljujem u ime svih cenaculara.**

Kroz ovih 10 godina, molitvena grupa se sastaje svake srijede poslije večernje Sv. mise i upućuje svoje molitve za dobrobit cijelog svijeta. Istina,

nije uvijek išlo sve lako. Bilo je problema i poteškoća, pogotovo kada je vlč. Božo otišao iz naše župe jer su tada pojedini župljani htjeli voditi Cenacul po nekim svojim idejama za što je doznao pater Jedvaj te, zbog toga, htio isti i zabraniti. Hvala Bogu i našoj Nebeskoj Majci da se to nije dogodilo. Posebno zahvaljujem vlč. Boži Beliniću i vlč. Ivici Zlodiju, tadašnjem kapelanu u našoj župi, koji su pomogli i spasili naš Cenacul da i danas postoji pa im od srca zahvaljujem na njihovoj pomoći.

Kroz ovih 10 godina, naši

"Dragi župljani, mnogi su pitali i rekli da bi došli na Cenacul, ali da ne znaju koliko je članarina. Ne naplaćuje se nikakva članarina za Cenacul i živu krunicu zato vas pozivam, da bez ikakve obveze, dođete kako bismo zajedno molili za dobrobit svih nas iz župe i svijeta. "

svećenici vlč. Vjekoslav i vlč. Mijo, kao i vlč. Božo i vlč. Ivica dok su bili u našoj župi, svake srijede poslije Sv. mise izlažu Presveto pa im od srca zahvaljujem. Također, posebnu zahvalnost izražavam i časnim sestrama Karmel Brezovica koje molitvom podupiru naš Cenacul i za njega mole da ustraje.

Danas su sa nama i molitelji žive krunice koja se u našoj župi moli skoro već osam godina. Počeli smo moliti s pet molitelja da bi danas četrdeset

molitelja svaki dan molilo živu krunicu. Istina, neki su otišli iz naše župe, ali su i dalje ostali vjerni molitelji u našoj župi te njih posebno pozdravljam i zahvaljujem im. Posebno se danas sjećamo i svih molitelja krunice i cenaculara koji su se, po volji Božjoj, preselili u vječnost te vjerujemo da veličaju Gospodina s našom Nebeskom Majkom.

Dragi župljani, mnogi su pitali i rekli da bi došli na Cenacul, ali da ne znaju koliko je članarina. Ne naplaćuje se

nikakva članarina za Cenacul i živu krunicu zato vas pozivam, da bez ikakve obveze, dođete kako bismo zajedno molili za dobrobit svih nas iz župe i svijeta.

Još jednom hvala svima koji svojom molitvom pomažu Cenacul i živu krunicu te zajedno s nama mole. Na kraju, posebno pozdravljam i zahvaljujem gosp. Mladenu koji je svojim sviranjem i pjesmom uvećao ovu proslavu i sve nas iznenadio svojim sudjelovanjem. Hvala mu od srca."

Intervju s obitelji Matijević

Intervju proveli: Tina i Mladen Krpan

U ovom broju našeg župnog lista, odlučili smo Vam ukratko predstaviti i upoznati Vas s obitelji Matijević. Najmlađi članovi obitelji, na ponizan i jednostavan način, služe našoj župnoj zajednici ministriranjem, čitanjem, pjevanjem i sviranjem na euharistijskim slavljinama. Osim navedenog, nije im strano ni čišćenje crkve i župnih prostorija, dramski izričaj i pripremanje igrokaza te još mnogo drugih stvari u kojima zajednički sudjeluju. Sve to nikako ne bi bilo moguće bez „čvrstih temelja“ koje su im usadili majka i otac. U ovih nekoliko redaka, Matijevići nam otkrivaju tko je za njih „Trs“, a tko „Loza“. Otkrivaju nam i svjedoče čisto i predano služenje koje daje divne plodove. Stoga, otkrijmo zajedno tajnu njihova „Vinograda“.

Za početak nam se ukratko predstavite.

Naša obitelj broji pet članova: tata Marijan kao glava obitelji, po zanimanju je građevinski tehničar i radi u građevinskom poduzeću; mama Mira diplomirani je inženjer poljoprivrede. Domaćica je, koja je cijeli svoj život posvetila našoj obitelji. Mi smo: Marko, Ana i Katarina. Marko je uče-

nik prvog razreda srednje tehničke škole Ruđer Bošković. Ana (VIII. razred) i Katarina (V. razred) pohađaju OŠ Lučko. Naša obitelj na području ove župe živi već 16 godina tj. od kada su se roditelji, zbog rata u BiH, doselili u Hrvatsku te smo se mi, djeca, ovdje i rodili.

S obzirom da su roditelji rođeni u susjednoj nam i dragoj

BiH, recite nam koliko često posjećujete rodni kraj i koje vas uspomene vežu za njega? Voli li mlađi dio obitelji odlaziti u Bosnu?

Naši roditelji su porijeklom iz BiH. Tata je rodom iz Dervente (župa sv. Juraja mučenika), a mama je rodom iz Donje Mahale kod Orašja (župa Marijina Uznesenja Tolisa). Svi rado idemo i redovito posjećujemo i

mamin i tatin rodni kraj.

Kako biste vi, na sebi svojstven način, najbolje opisali što je za vas župna zajednica?

Naši roditelji su nas još od najranije dobi nastojali uključiti u župnu zajednicu kako bi sazrijevali kroz molitvu i zajedništvo te postali svjesni svog kršćanskog identiteta. Tu jačamo našu vjeru koja nam pomaže da u teškim trenucima pronademo pravi put. Redovito odlazimo na nedjeljnu euharistiju gdje smo, u zajednici s drugim vjernicima, najbliži Isusu.

Kako mlađi članovi obitelji doživljavaju Crkvu i ima li među njihovim vršnjacima podsmijeha zbog njihovog angažmana u crkvi?

Rado nedjeljom idemo u Crkvu i nezamisliva nam je nedjelja bez svete euharistije gdje se rado družimo s drugim članovima naše župne zajednice. Osjećamo se ispunjeno i zadovoljno. Ne osjećamo nikakav podsmijeh od strane vršnjaka, a da ga i ima, ne bi nam ni smetalo jer smo čvrsto uvjereni da je životni put s Isusom jedini ispravni put i pravi izbor za nas.

S obzirom da su mlađi članovi obitelji veoma aktivni na raznim poljima djelovanja, kako uspijevate uskladiti rasporede? Sva djeca aktivno svjedoče svoju vjeru i, radom u župnom pastoralu, pridonose životu i rastu naše zajednice. Možete li nam opisati sve što radite?

Uz školu, bavimo se i mnogim izvannastavnim aktiv-

nostima. Svi troje pohađamo Osnovnu glazbenu školu. Marko svira klarinet (IV. razred), a Ana (V. razred) i Katarina (IV. razred) sviraju klavir. Marko i Ana sviraju i tamburicu u folkloru dok Ana i Katarina plešu

no utječete?

Uvijek pronademo vremena za zajedničku molitvu. Obavezno se molimo prije objeda i navečer, a nešto intenzivnije u Adventu i Korizmi. Posebno štujemo svetog Antu Padovan-

u folkloru. Marko i Katarina su članovi Posavskog zavičajnog kluba „Derventsko kolo.”

Svi troje smo službeni ministranti u našoj župi i redovito dolazimo na ministrantske susrete koje vodi gospodin Nikola Tomečak. Ana i Katarina su članice i dječjeg zbora „Ivanovi anđeli” pod vodstvom Mladena i Tine Krpan. Zahvaljujući tome što se mama kroz cijeli dan posvetila obitelji i što tata uvijek u svemu pomaže, uspijevamo nekako uskladiti sve obaveze i rasporede što, ponekad, nije lako.

Uspijevate li pronaći vremena za zajedničku molitvu i da imate omiljenog sveca ili sveticu kojem se pojedinačno ili zajed-

skog, zaštitnika djece, i svetog Juraja mučenika, koji je zaštitnik župe Derventa gdje svake godine rado idemo na proštenje i usput posjetimo tatin rodni kraj. Također se redovito molimo i Markovačkoj gospi.

Kako provodite slobodno vrijeme?

Iako više nemamo toliko puno slobodnog vremena, nastojimo ga provoditi zajedno, što nam uvijek čini veliko zadovoljstvo.

Prošle godine je Marko primio sakrament kršćanske punoljetnosti, a ove godine je Ana kandidat za primanje Svete potvrde. S obzirom na to, možete li nam malo progovoriti o činjeni-

ci da je krizma zapravo postala određena „izlaznica iz crkve” za većinu djece?

Kršćanske obitelji trebaju se više uključiti u pastoralni rad župe, a posebno mladi koji se nakon primljenog sakramenta Svete potvrde nekako izgube iz Crkve. Srednjoškolskoj mladeži nedostaje duhovnih sadržaja i druženja. Nadamo se da će završetkom radova u novim prostorima pastoralnog centra ta druženja uistinu zaživjeti.

Roditelji, što vidite kao najveći izazov za vlastitu djecu, ali i za današnje mlade generacije?

Odgovornost za odgoj svoje djece preuzimamo u prvom redu mi, roditelji. Mi smo prvi odgajatelji i prenositelji vjere

svojoj djeci, a tu vjeru moramo svojim životnim primjerom i mi sami posvjedočiti. Danas u svijetu, na ulici i kroz medije, djeca čuju mnogo toga što nije u skladu s vjerom. Žele se prilagoditi društvu prihvaćajući neprihvatljive načine života. Nažalost, mnogi nasjedaju na priče kako je ići u Crkvu zastarjelo. Tu su i problemi sa zdravstvenim odgojem koji je ove godine uveden u škole i s čijim se četvrtim modulom nikako ne slažemo. Smatramo da taj modul može ostaviti jako teške posljedice na mlade generacije i buduće obitelji.

Kako bi vi, kao roditelji, reagirali da se jedno ili više vaše djece odluči poći svećeničkim

ili redovničkim putem?

Ako netko od naše djece odluči da se odazove Božjem pozivu, tko smo mi da se protivimo Božjoj volji? Znamo da neke stvari često ne ispadnu kako smo ih zamislili, ali prije ili kasnije shvatimo koliko je to bilo savršeno. U svim pozivima, pa i ovim, ima poteškoća koje samo uz Božju pomoć i providnost možemo riješiti.

PORUKA ZA KRAJ:

Bez vjere, ljubavi i obiteljskih vrijednosti nema istinskog kršćanskog života. Uvijek trebamo Bogu zahvaljivati za sve darove koje smo od Njega primili.

Svijet treba i tebe...

Prezeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko – makarske nadbiskupije

Kad bi nota rekla: „Jedna nota ne čini glazbu...”, nikada ne bi nastala simfonija!

Kad bi riječ rekla: „Riječ nikako ne može napuniti stranicu...”, nikada ne bi postojale knjige!

Kad bi kamen rekao: „Nisam kamen koji može podizati zidove...”, nikada ne bi bile izgrađene kuće!

Kad bi kaplja vode rekla: „Jedna kap ne može načiniti rijeku...”, nikada ne bi bilo oceana!

Kad bi zrno pšenice reklo: „Zrno ne može zasijati polja...”, nikada ne bi bilo žetve!

Kad bi čovjek rekao: „Prijateljska gesta ne može spasiti čovječanstvo...”, nikada ne bi bilo pravde ni mira niti dostojanstva niti radosti među ljudima na zemlji!

Kako simfonija treba svaku notu,

Kako knjiga treba svaku riječ,

Kako kuća treba svaki kamen,

Kako ocean treba svaku kap vode,

Kako žetva treba svako zrno žita,

Tako i čovječanstvo treba tebe, baš tebe, tamo gdje jesi jer si jedinstven i nezamjenjiv.

Duhovna obnova za roditelje na temu „Božje milosrđe“

Tekst: s. Mirjana Banić

U subotu 6. travnja kod sestara karmelićanki u Hrvatskom Leskovcu, održana je duhovna obnova za roditelje ovogodišnjih prvopričesnika i krizmanika. Tema susreta bila je „Božje milosrđe“. Za vrijeme susreta, djeca su bila na sigurnom jer su ih u igraonici čuvala djevojke, vrijedne zbog svog služenja i pomaganja.

Duhovna obnova bila je potaknuta i riječima našeg pape koji je više puta, u ovom kratkom vremenu svojega pontifikata, pozivao ljude da se otvore Božjemu milosrđu. Među ostalim je rekao: „Ponekad nam se čini kao da Bog ne odgovara na zlo, kao da štiti. A zapravo Bog jest progovorio i odgovorio; njegov odgovor je Kristov križ: riječ koja je ljubav, milosrđe i opraštanje. No, Kristov križ je ujedno i sud: Bog nas sudi ljubeći nas. Ako prihvatim njegovu ljubav, spašen sam, ako je odbijem, osuđen sam. Ne nije me osudio Bog, nego sam se osudio sam; Bog nikad ne osuđuje, on samo ljubi i spašava... Dopustimo da nas Božje milosrđe obnovi – prepustimo se ljubavi uskrsloga Krista. Isus je Ljubav, koja je postala čovjekom, Ljubav koja je na sebe preuzela sve zlo svijeta, kako bi nas oslobodila njegove vlasti.“

Kako je obnova održana uoči Nedjelje Božanskog milosrđa, bila je to prigoda po-

KRUNICABOŽANSKOMMILOSRĐU(NAOBIČNOJKRUNICI):

Na prva tri zrnca: Oče naš, Zdravo Marijo, Vjerovanje. Na svih pet desetica moli se:

a) na zasebna zrnca: "Vječni Oče, prikazujemo ti tijelo i krv, dušu i božanstvo tvoga preljubljenog Sina, Gospodina našega Isusa Krista, kao zadovoljštinu za svoje grijeha i grijeha cijeloga svijeta."

b) na mala zrnca (10 puta): „Po pregorkoj mucu Isusovoj - budi milosrdan nama i cijelome svijetu!“

Na kraju krunice doda se (3 puta): "Sveti Bože, sveti

bliže upoznati vjernike s ovim blagdanom, čije je slavljenje u Crkvu uveo bl. papa Ivan Pavao II. godine 2000., prigodom kanonizacije poljske redovnice Faustine Kowalske. Od tada se nedjelja nakon Uskrsa, osim Bijela, naziva još i Nedjelja Božanskog milosrđa.

Milosrđe jest središnja poruka evanđelja. Upoznati Oca Nebeskog onakvim kakvoga nam Isus objavljuje. Bog jest pravedan, ali ne postupa s nama po svojoj pravdi ako mu priznamo svoju grešnost, iskreno se pokajemo i zatražimo oprostjenje. Otac Nebeski zagledan je u ljubav i žrtvu svo-

jega Sina i mi Bogu pristupamo po Kristu koji se uvijek zauzima za nas.

Prema Dnevniku sv. Faustine možemo čuti Isusovu poruku: „Jedino sam ja ljubav i milosrđe. Ni najvećega grješnika ne mogu kazniti ako zazove moje milosrđe, već mu u svom beskrajnom i neiscrpnom milosrđu praštam.“ Osobiti čas Božjeg milosrđa, jest tri sata poslije podne - čas Isusove smrti.

Tijekom same duhovne obnove, učili smo moliti i vrlo kratku, ali snažnu krunicu „Božanskog milosrđa“ (primjer ispod naslova teme). Ona se

"Tijekom same duhovne obnove, učili smo moliti i vrlo kratku, ali snažnu krunicu „Božanskog milosrđa“. Ona se posebice moli tijekom devetnice od Velikog petka do Bijele nedjelje, ali može se moliti i svakoga dana u godini."

posebice moli tijekom devetnice od Velikog petka do Bijele nedjelje, ali može se moliti i svakoga dana u godini.

Slijedio je rad s biblijskim tekstom iz Lukinog evanđelja o „Izgubljenom sinu i milosrdnom Ocu.” Ovu prispodobu ispričao je Isus svojim slušateljima kako bi pojasnio da je ovaj otac zapravo slika Oca Nebeskog. Nakon što smo zajedno izdvojili neke ključne riječi iz teksta, slijedio je osobni rad, gdje je svatko, čitajući i razmatrajući, mogao u tišini svojega srca prepoznati sebe kao mlađeg ili starijeg sina čiji povratak Otac čeka raširenih ruku i bez ijedne riječi ukora. Bez obzira jesmo li se pronašli kao mladi sin koji se vraća kući nakon što je sve „prokockao” ili smo se

prepoznali kao stariji sin koji je „izvana” kod kuće, ali zapravo tvrdog srca i bez prihvaćanja da otac mlađem bratu sve oprašta, pozvani smo otkrivati i prepoznavati koliku ljubav Otac ima prema nama. Svi smo pozvani postajati što sličniji Ocu koji ima lice, milosrdno kao otac, i srce, dobro kao majka.

Nakon toga, slijedilo je osobito dirljivo svjedočanstvo bračnog para Jasenke i Andreja Klikić iz Zagreba. Oni su govorili kako su živjeli bez sakramenata, kako nisu išli na svetu Misu, a onda je Isus ušao u njihov život jer su mu i oni sami to dozvolili. Od tada se sve promijenilo. Gospodin im je darovao radost i ispunjenje. Otvorili su se životu i nakon dvoje djece, koja su već imala

18 i 14 godina, od Gospodina su radosno primili i rodili još dvoje djece. Danas žive sakramentalnim životom, idu na Misu i kroz tjedan te, kao uzorni vjernici, svjedoče kako se isplati živjeti po Božjem Duhu.

Pred kraj same duhovne obnove, uslijedilo je klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu u našoj kapelici. Bio je ovo najljepši trenutak kada je svatko mogao iskreno stati pred živoga Boga. Na kraju same duhovne obnove, svim prisutnima bilo je ponuđeno gledanje igranog filma „Susret” te je na taj način zaokružena dan obilježen mnogobrojnim milostima, radošću i mirom svih okupljenih.

Služiti... – Vijesti iz Caritasa

Tekst: Janja Novinc

Naš župni caritas već je tradicionalno organizirao prikupljanje namirnica uz blagdan Božića i Uskrsa. Od prikupljenih namirnica složeni su paketi i podijeljeni našim potrebitim župljanima. Broj potrebitih obitelji se, nažalost, neprestano povećava tako da je uz svaki blagdan podijeljeno 50 paketa. Kod prikupljanja namirnica uz blagdan Uskrsa, primijetili smo lagani porast potrebnih količina prikupljene hrane, ali još uvijek nedovoljno da bi mogli primjereno udovoljiti obiteljima s više djece. Pojedini naši stariji župljani su vrlo siromašni i osobno me se jako dojmilo kada je

jedan stariji gospodin kazao: „Molim vas samo hrane. Više ne trebam odjeću, nego samo hranu.”

Kao i uvijek do sada, u organizaciji prikupljanja hrane sudjeluje i ravnatelj škole gosp. Pavo Šimović. Zahvaljujemo se gosp. Šimoviću na njegovom dosadašnjem nesebičnom zalaganju. Zahvaljujemo se i nastavnicima te učenicima Osnovne škole Lučko zajedno s područnim školama u Stupniku i Ježdovcu. Zahvaljujemo se poslovođama i djelatnicima prodavaonica „Konzum” u Lučkom i Stupniku te prodavaonici „Marino” u Lučkom na ljubaznosti i pomoći kod prikupljanja hrane u njihovim prodavaonicama. Posebno se zahvaljujemo gđi. Štefici Crnković iz Lučkog na velikim donacijama namirnica koje nam upućuje posredstvom prodavaonice Konzum u Lučkom. Isto

tako, mnogi naši župljani su pokazali svoju dobrotu i osjećaj za bližnjeg donoseći namirnice pred oltar u našu crkvu. Svima im velika hvala.

U uskršnjoj akciji prikupljanja hrane osnovnih artikala prikupljeno je:

	Škola Lučko/ Stupnik/ Ježdovec	Prodavaonice Konzum (Lučko/ Stupnik) i Marino (Lučko)	Crkva
BRAŠNO	65	25	16
ŠEĆER	51	33	19
SOL	23	6	8
ULJE	18	21	12
RIŽA	43	10	10
TJESTENINA	92	14	15

Osim prikupljanja namirnica i podjele paketa, aktivnosti našeg Caritasa uključuju:

- dežurstva srijedom od 9-10h te od 17,30-18,30h (po

potrebi i češće);

- prikupljanje odjeće i obuće u prostorima župnog caritasa;

- osiguranje drva za ogrjev potrebitim obiteljima;

- pomoć u novcu te posredovanje s Općinom Stupnik i Usta-

novom za socijalnu pomoć;

- sređivanje dokumentacije i izrada godišnjeg izvješća za potrebe Caritasa Zagrebačke Nadbiskupije;

- posjete starijim i bolesnim korisnicima naše župe.

"Iako smo u više navrata molili župljane da se jave za volontiranje u župnom caritasu do sada, nažalost, nije bilo interesa. Molimo, stoga, župljane koji su spremni pomoći i imaju raspoloživog vremena, da se svakako jave za volontiranje i rad u župnom caritasu."

U prošloj zimskoj sezoni je za 11 obitelji podijeljeno 65 m3 drva za ogrjev. U dva navrata je

višak odjeće i obuće odvezen u skladište Caritasa u Rakitje za što posebno zahvaljujemo obitelji Lacković koja nam ustupa svoj kombi kao što zahvaljujemo i samom vozaču kombija.

Iako smo u više navrata molili župljane da se jave za

volontiranje u župnom caritasu do sada, nažalost, nije bilo interesa. Molimo, stoga, župljane koji su spremni pomoći i imaju raspoloživo vremena, da se svakako jave za volontiranje i rad u župnom caritasu. Biti volonter u Caritasu znači ne-

posredan kontakt s potrebitima. Vjerujemo da u našoj župi ima puno osoba koje imaju dobro srce i razumijevanja za bližnjega pa ih molimo da nam se jave.

Dječje molitve

Pripremila: Tihana Golubić

TIHA NOĆ

Tiha noć sad se spusti
na počinak moram
poć,

zadnja moja riječ nek'
bude, moj Isuse, laku
noć!

Moj Isuse daj me
čekaj, sutra ću ti opet
doć,

s anđelima tiho šap-
tam, moj Isuse, laku
noć!

ANĐELE ČUVARU

Anđele čuvaru mili
svojom snagom me
zakrili,
prema Božjem obeća-
nju čuvaj mene noću,
danju.

Osobito pak me brani
da mi dušu grijeh ne
rani.

A kad s ovog svijeta
pođem sretno da u
nebo dođem.

Da se ondje s tobom
mogu vječno klanjat
dragom Bogu.

LAKU NOĆ ISUSE

Hvala Ti, dragi Isuse,
što sam s Tobom cijeli
dan mogao biti,
što ljubav prema Tebi
nisam morao kriti.

Laku noć, Isuse, do
sljedećeg jutra,
Laku noć, Isuse, čuvaj
me i sutra!

MOLITVA ZA VJERU

O, Isuse dragi, ja te
jako volim,
pouči me malu kako
da se molim.
Da ti znamem uvijek
hvala za sve reći,
kad se jutrom budim i
kad krenem leći.

Očuvaj mi srce od
svih misli ružnih,
daj mi milost vi-
djet' patnje gladnih,
tužnih.

Al', Isuse dragi, najviše
te molim:
sačuvaj mi vjeru - da
te uvijek volim!

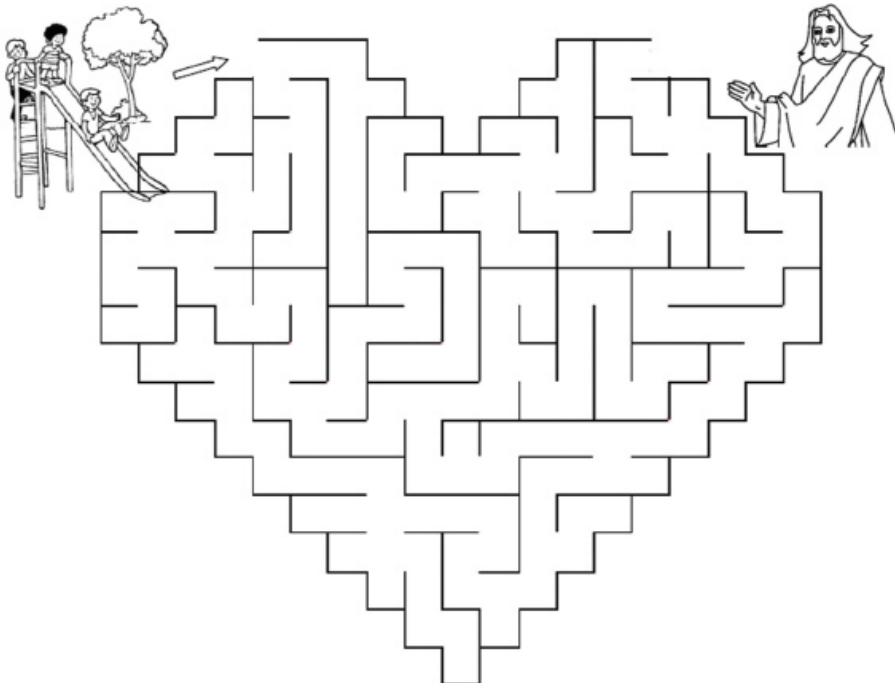
„Ponekad mislimo da je siromaštvo biti gladan, gol i bez doma. Ipak, najveće siromaštvo je biti neželjen, nevoljen i znati da nitko ne mari za tebe. Mi moramo početi liječiti ovu vrstu siromaštva u našim vlastitim domovima.“

Bl. Majka Terezija

F F M V T S I R K P
 C R P O G L A V A R
 E A I L L R A P R S
 V N T S N I A J D T
 A C R O U O T P I E
 L I O G I S A V N N
 K S B A R T O P A R
 N C Z L A B E V L I
 O O I B C R K V A M
 K N A K I T A V S C

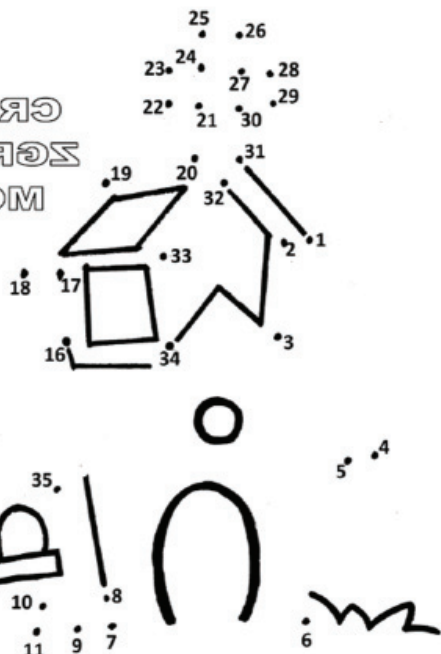
SVETI OTAC, FRANCISCO,
 ISUSOVAC, BLAGOSLOV, RIM,
 CRKVA, IZBOR, KARDINAL,
 KONKLAVE, KRIST, MOLITVA, PAPA,
 POGLAVAR, PRSTEN, VATIKAN, GRB

Spoji točke. Obojaj sliku. Pročitaj rečenice i napiši ih na prazne crte.

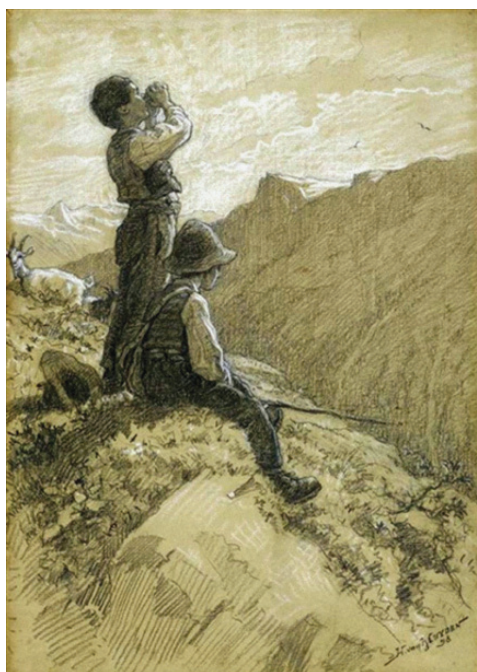
GRKVA JE
 ZGRADA ZA
 MOLITVU

GRKVA JE
 ZAJEDNICA
 LJUDI

Dječje pismo upućeno Bogu

Preuzeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije

Dragi Bože, pišem Ti pismo... jer bi htio da mi se javiš...

Neki ljudi misle da ne postojiš. Zato, ako postojiš, bolje ti je da na brzinu nešto učiniš. Molim Te, pošalji mi ponija. Do sada te nisam ništa tražio - možeš provjeriti!

Molim Te, da mi odgovoriš koja je korist od toga što sam dobar, ako to nitko ne zna?

Volio bih živjeti 900 godina kao onaj tip iz Biblije! Želio bih da mi odgovoriš tko je bolji: dječaci ili djevojčice? Znam da si ti dječak, ali budi pravedan.

Želio bih znati jesi li bogat ili samo poznat.

Da Te upitam: Možeš li napisati još koju priču? U crkvi stalno čitamo iste.

Biblija je dobra knjiga, jesi li napisao još neku drugu?

Zašto uopće moramo umrijeti kad ćemo živjeti i nakon smrti?

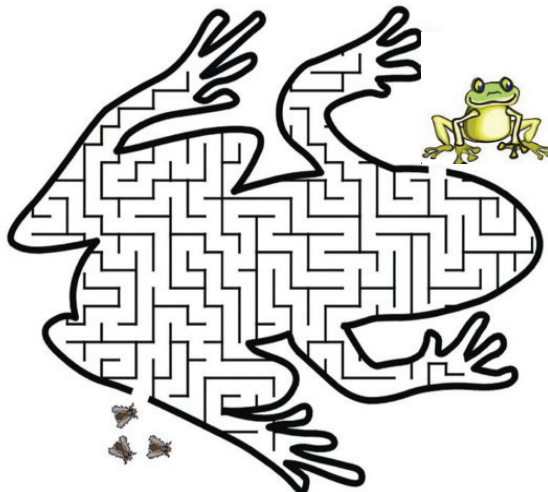
Znaš, nisam znao da narančasta boja može postati purpurna sve dok to nisi učinio sa zalaskom sunca u srijedu. Bilo je stvarno cool!

Dječje zagonetke

Preuzeto sa stranice Lukinog portala za djecu i obitelji

1. Tvrda kuća, nema vrata, u njoj žive četiri brata.
2. Crveni, brkati, ljuti deda, oči ti peče i ujeda.
3. Kroz gomilu ide, a ne šušti.
4. Gleda, a govoriti ne može.
5. Sivilo, bjelilo po nebu se vije. Iza njega sunce ponekad se krije.
6. Kroz krov izlazi, a nema ni ruku ni nogu.
7. Ja sam sladak, svima znan, lako stanem na vaš dlan.
Zubima baš nisam sklon. Moje ime je _____.
8. Kad se siječe, kad se mrvči, mi smo vam uvijek prvi.
Bili nježni ili grubi, samo nek su zdravi _____.
9. Ispod mene često spavaš, il' se samo izležavaš.
Ja sam topla, ja sam meka. Tebe grije tvoja _____.
10. Da sam slatka svi mi kažu, i na kruh me često mažu.
Čuvaj lice, čuvaj bradu, kada jedeš _____.
11. U rukama kad sam pravim, odličnom se glazbom bavim.
Nježne strune, žica fina, divno svira _____.
12. U tuzi i molitvama mi bdijemo često s vama.
I na torti, radi sreće, vi palite rado _____.

Odgovori: orah, crveni luk, magla, slika, oblak, dim, bombon, zubi, deka, marmeladu, violina, svijeće

Klub mladih „Sijač“

Tekst: Kristina Lončar

Godina 2013. odavno je uzela maha, a u hodu ju vjerno prati i Klub mladih „Sijač“. Na samom početku godine, povodom blagdana Nevine djevice, Allegretto je pod ravnanjem nove dirigentice, Katarine Oršolić, studentice muzikologije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, animirao misno slavlje u Zagrebačkoj katedrali s još nekoliko zagrebačkih dječjih zborova.

Nadalje, krajem siječnja održana je skupština Kluba mladih „Sijač“ na kojoj su izabrani novi članovi Predsjedništva. Novi je predsjednik Kluba Ivan Perić, jedan od najstarijih članova zbora Allegro, student četvrte godine Kineziološkog fakulteta u Zagrebu.

Od dosadašnjih ovogodišnjih gostovanja istaknula bih ono u župi Začeca BDM na Malešnici u Zagrebu. Allegro je, zajedno sa svojim pomlatkom, animirao sveto misno

slavlje te izveo kraći koncert. Osim što je zbor Hilarus bio prekrasan domaćin, tim smo gostovanjem ostvarili i jedno lijepo poznanstvo.

Trenutno su u tijeku pripreme za 36. susrete zagrebačkih glazbenih amatera, smotre na kojoj zbor Allegro sudjeluje dugi niz godina. Nadamo se da će nam se na nekim od nadola-

zećih susreta pridružiti i Allegretto. Ovim putem pozivamo sve mlade zainteresirane ljubitelje glazbe da nam se slobodno pridruže u radu Allegra ili Allegretta te tako svojim glazbenim doprinosom oplemene naše djelovanje. Sve aktivnosti zborova možete pratiti na našim službenim Facebook stranicama.

„Gdje ima posvećene glazbe, Bog je sa svojom milošću prisutan.“

Johann Sebastian Bach

„Kroz glazbu dolazimo bliže Gospodinu nego kroz vjerojatno ijednu drugu stvar osim molitve.“

J. Reuben Clark

„Da nisam fizičar, vjerojatno bih bio glazbenik. Često razmišljam u glazbi. Živim svoje snove na javi u glazbi. Svoj život vidim u terminima glazbe... I znam da najviše radosti u životu dobivam iz unutrašnjosti svoje violine.“

Albert Einstein

Papinstvo u posve jednog drugačijoj i jedinstvenoj perspektivi

Tekst: Luka Drobilo

Kada sam dobio zadatak napisati tekst na ovu temu, u Rimu su se svi još uvijek užurbano pripremali za početak konklava. Svi mogući mediji izvještavali su o tom događaju koji svojom tajnovitošću svaki puta iznova zaintrigira cijeli svijet. Otprilike u tom svjetlu, ovaj tekst je trebao donijeti dašak generalnih zanimljivosti vezan za izbor i život budućega pape. Međutim, u međuvremenu se na vjerojatno najslavnijem dimnjaku svijeta pojavio bijeli dim, a kardinal protođakon izjavio je dvije nestrpljivo iščekivane riječi: „Habemus papam“! Postupak izbora pape postao je drugorazredna vijest pa je trebalo smisliti novi naslov i napisati pokoji riječ kojima bi se predstavio novi papa. Ipak, nakon što sam malo bolje razmislio, pokazalo se da ovaj prethodno zadani naslov savršeno pristaje našem novom papi. Zanima vas zašto? Nastavite čitati!

Papa Franjo ili, prethodno, kardinal Jorge Mario Bergoglio, rođen je 1936. godine u glavnom gradu Argentine – Buenos Airesu. 1958. godine pristupio je Isusovačkom redu, a nekoliko godina kasnije zaređen je za svećenika. Uz svoje redovne svećeničke obaveze obavljao je i dužnosti provincijalnog ministra, rektora sjemeništa te ispo- vjednika i duhovnog voditelja. Kasnije, 1998. godine, postao je nadbiskup Buenos Airesa te je tijekom obavljanja te služ- be osnovao mnoge nove župe, vodio razne pokrete i napravio velike promjene. Kao kardinal, bio je član nekoliko kongrega- cija i komisija, a prema nekim izvorima na prošlim konklava- ma, po broju glasova bio je i ve- oma blizu Benediktu XVI.

Uz sve ove podatke neki će se možda zapitati što je tu posebno? Za početak, papu Franju povijest će pamtiiti kao „prvog“ u tri područja: prvog isusovca koji je postao papa, prvog papu koji je uzeo ime Franjo te prvog papu koji nije Europljanin. Iako su ovi činje-

PAPINSKA DRŽAVA	OSOBNJA ISKAZNICA
	papa Franjo Datum rođenja: 17. 12. 1936. Puno ime: Jorge Mario Bergoglio Prebivalište: Grad Vatikan Zanimanje: Poglavar Katoličke Crkve Geslo: „Bijedan, ali izabran“

nični podaci veoma zanimljivi i zasigurno će naći posebno mjesto u povijesnim knjigama, oni sami po sebi zapravo nisu uopće bitni, ali, vjerujem, kako se iz njih može iščitati mnogo toga što je veoma bitno.

Ono što na prvi pogled „bode“ u oči jest činjenica da je „sin“ velikog i učenog Ignacija Lojolskog za svog uzora na papinskom putu uzeo jednostavnog i poniznog Franju Asiškoga. Ta veza dviju velikih karizmi u jednoj osobi, isusovačke i franjevačke, dviju osoba koje su u svom vremenu bile veliki obnovitelji Crkve, budi veliku nadu da je Duh sveti na Svetu Stolicu postavio čovjeka koji će biti obnovitelj Crkve u

ovom modernom vremenu. Od trenutka kada je izabran, papa Franjo neprestano puni naslovnice novina i „šokira“ svijet svojim postupcima, zbog čega je već dobio nadimak „nepredvidivi papa“. Još kao kardinal odrekao se biskupske rezidencije kako bi živio u malenom stanu i postao poznat kao biskup koji na posao ide javnim prijevozom. Nakon što je izabran za papu, odbio je papinski automobil i odlučio voziti se autobusom s braćom kardinalima. Tjelohranitelj i ceremonijare konstantno iznenađuje (vjerojatno već i izluđuje) svojim „ispadima“ kojima oduševljava sve prisutne svojom pristupačnošću. Mnogi koji

"Mir se gradi u istini, jer nema pravog mira bez istine ako je svatko mjera samome sebi, ako svatko može uvijek tražiti samo svoje pravo bez istovremene brige za dobro drugoga i svih, počevši od prirode koja ujedinjuje svako ljudsko biće na zemlji", kazao je papa Franjo u jednom od svojih nedavnih obraćanja.

gaje animozitet prema Crkvi posljednjih dana, otvoreno priznaju njegovu veličinu. Ipak, vjerujem kako uzrok šoka nisu sami postupci sadašnjeg pape, nego činjenica da se u današnjem svijetu na mjestu „moći“ može vidjeti čovjeka koji je, unatoč dobivenim ovlastima, ostao svoj. Čovjeka koji je jednostavan i ponizan... čovjeka koji ima srce puno ljubavi za sve ljude.

Upravo zbog njegove nekonvencionalnosti i odbijanja nekih tradicija, mnogi „kritičari“ priželjkuju i korjenit zakret mnogih važnih crkvenih stavova kao što su pitanja istospolnih brakova, pobačaja, celibata i slično. Ono što zanemaruju jest činjenica da je papom postao čovjek koji je svojim životom već dokazao da drži do istinskih vrijednosti i da od

njih neće odstupiti. Mi vjernici možemo se, međutim, s punim pravom nadati obnovi Crkve koja će ju pripremiti na izazove današnjeg života. Iako tijekom možda već star čovjek od 76 godina, papa Franjo duhom je još uvijek veoma mlad i moderan. U mnogim prilikama papa potiče na razmatranje unutarnjeg života Crkve i potiče aktivnije načine evangelizacije i pristupa vjernicima, kreativan susret sluga Božjih s Njegovim narodom. Od posebne važnosti za njega su uvijek bili siromašni i odbačeni. Upravo je odabir imena Franjo, htio staviti poseban naglasak na važnost brige za braću u potrebi kao jedno od osnovnih poslanja Crkve. Sjećajući se velikoga sveca rekao je kako je to: „Čovjek koji nam daje duh mira, siromašan čovjek i kako mu je

velika želja ostvariti Crkvu koja će, po uzoru na njega, ujedno biti siromašna Crkva i Crkva za siromašne“. „Mir se gradi u istini, jer nema pravog mira bez istine ako je svatko mjera samome sebi, ako svatko može uvijek tražiti samo svoje pravo bez istovremene brige za dobro drugoga i svih, počevši od prirode koja ujedinjuje svako ljudsko biće na zemlji“, kazao je papa Franjo u jednom od svojih nedavnih obraćanja. U svojem djelovanju još kao kardinal, uvijek se prema svima odnosio s velikim poštovanjem i uvjerenjem kako svatko ima nešto dobro za reći, zbog čega je zapamćen kao čovjek dijaloga i poštovanja, koji je gajio dobre odnose sa svom braćom kršćanima, kao i ostalim religijama.

Sve ovo što je navedeno dogodilo se u bližoj ili daljoj prošlosti, no sutra je novi dan, a kao i svakoga od nas, tako i papu čekaju novi izazovi. U svojim prvim nastupima pokazao je kako je zadržao jednostavnost i poniznost, a svojom neformalnošću i toplinom oduševio je ljude. Istovremeno se u njegovim postupcima vidi velika snaga i odlučnost da istinski preobrazi lice Crkve ne dozvoljavajući, pritom, da ga nove dužnosti promijene. Sam papa nas je u svom prvom obraćanju zamolio za pomoć. Podržimo, stoga, svojim molitvama našeg papu u njegovim nastojanjima kako bi ga Gospodin obdario zdravljem, snagom i mudrošću koja će mu biti potrebna u izazovima koji su pred njim.

„Ja sam veliki grešnik, ali s pouzdanjem u Božju milost i strpljenje, i uz trpljenje, prihvaćam!” (U trenutku izbora pred prisutnim kardinalima u Sikstinskoj kapeli)

„Braćo i sestre, dobra vam večer. Poznato vam je da je cilj konklave izabrati rimskog biskupa. Čini se da su moja braća kardinali otišli gotovo na kraj svijeta ne bi li ga pronašli. Ali evo nas. Hvala vam na ovoj dobrodošlici. Hvala.

Prije svega, htio bih se pomoliti za našeg biskupa u miru, Benedikta XVI. Pomolimo se

ove rimske Crkve, koja predsjeda svim crkvama, na put bratstva, ljubavi i međusobnog povjerenja. Molimo se uvijek jedni za druge, pomolimo se za cijeli svijet, neka među nama zavlada veliko bratstvo. Nadam se da će ovo crkveno putovanje na koje danas krećemo i u kojem će mi pomagati moj kardinal vikar, koji je ovdje sa mnom, biti plodonosno za evangelizaciju ovog prekrasnog grada.

A sada bih vas htio blagosloviti, ali prije svega vas molim za jednu uslugu. Prije

nama dobre volje, udijeliti blagoslov. Sutra se želim ići pomoliti Djevici da zaštiti cijeli Rim. Laku noć i dobro se odmorite.“ (prvi govor s balkona Bazilike svetog Petra)

“U mnogim prilikama papa potiče na razmatranje unutarnjeg života Crkve i potiče aktivnije načine evangelizacije i pristupa vjernicima, kreativan susret sluga Božjih s Njegovim narodom.”

“Od posebne važnosti za njega su uvijek bili siromašni i odbačeni. Upravo je odabirom imena Franjo, htio staviti poseban naglasak na važnost brige za braću u potrebi kao jedno od osnovnih poslanja Crkve.”

svi za njega tako da ga Bog blagoslovi i da ga Djevica zaštiti (novi je papa zajedno s okupljenim vjernicima izmolio ‘Oče naš’, ‘Zdravo Marijo’ i ‘Slava Ocu’)

A sada, krenimo na novi put, biskup s narodom, na put

biskupskog blagoslova naroda, pozivam vas na molitvu da Bog blagoslovi mene. Neka to bude molitva kojom narod traži blagoslov za svog biskupa. U tišini, pomolite se za mene.

Sada ću vama i cijelom svijetu, svim muškarcima i že-

„Bog se nikada ne umara davanjem oprost. Problem je što se mi umorimo tražeći od njega oprost... Malo milosrđa stvara svijet manje hladnim i pravednijim. Potrebno je shvatiti tog milosrdnog Oca koji ima toliko strpljenja s našim grijesima... Svi grijesimo... Da nam Gospodin ne oprašta sve, svijet ne bi postojao.” (dio papinog govora s prvog Angelusa)

„Zaštitimo Krista u našim životima, tako da možemo zaštititi druge, tako da možemo zaštititi stvaranje!... Ljubazno molim sve one koji su na odgovornim položajima u ekonomiji, politici i društvu, sve muškarce i žene dobre volje: budimo čuvari stvorenog svijeta, Božjeg nauma upisanog u svijet, čuvari drugoga, okoliša; ne dopustimo da znakovi uništenja i smrti prate naš svijet na putu njegovog napretka!... Samo onaj koji služi s ljubavlju zna čuvati!” (dio papine homilije tijekom mise inauguracije)

Čovjek, patnja, bolesničko pomazanje

Tekst: Mr. Mijo Matošević, supsidijar

Svi znamo da je lice jedan od najgovornijih izričaja svake osobe. Postoji toliko različitih lica koliko postoji ljudi na svijetu. Lice je odraz osobe. Lice je osoba sama. Na njemu se sve čita, sve odražava. Lice je ogledalo duše, ljudske nutrine. Na njemu se vide radost, nada, strah, ljubav, mržnja... Lice samo govori. Prvo što zamijetimo kada nekoga susretnemo jest lice. Na njemu tražimo znakove naklonosti, blizine, uočavamo odsutnost i bijeg. Na licu se očitava cijeli život: bore, svježina, radost, nelagoda, nemir, umor...

Na licu drugog čovjeka često tražimo sebe, u nadi da ćemo biti prihvaćeni i voljeni. Na licu drugoga vidimo i znakove prijetnje jer nam se čini da nas ugrožava. Lice drugoga obveza je koja nas poziva na odgovornost za bližnjega. Lice drugoga ujedno je i granica moje slobode i mojih želja. Granica koju mogu pomaknuti samo ako mi lice drugoga dopusti, ako me prihvati. Lice drugoga je svijet koji nikada do kraja ne mogu objumiti, obuhvatiti i iscrpsti. Čak i lice mrtve osobe govori, ispunjeno mirom ili nemirom životnog puta. U susretanju i traženju, na licima drugih nalazimo odsjaj i trag Božjeg lica. Ono nam se otkriva na licu drugih, premda ga često ignoriramo ili ne zamjećujemo. Često čeznemo upravo za njegovim

licem, govoreći zajedno sa starozavjetnim moliteljem: „Lice tvoje, Gospodine, ja tražim.” (Ps 27, 8). Gospodinovo lice otkrivamo kao lice ispunjeno mirom, nadom, povjerenjem, ali i kao lice puno patnje, boli, nemira, traženja...

Biti u dohvatu Isusove muke znači stati na pravo motrište da bi se dodirnula srž života. Razmatrati muku ne znači učiniti neku pobožnu vježbu, nego ući u otajstvo susreta Boga i čovjeka. Svaki drugi pristup može, doduše, izgledati velikim, ali će uvijek biti izvan Boga koji govori: „Vaše misli nisu moje

misli i vaši puti nisu moji puti.” Navještaj Kristove muke sav je satkan od poniženja i slave, istodobno sav od blata i nebeskog sjaja. Kristova je muka razotkrivanje nasilja koje obuhvaća i žrtve i moćnike, krvnike i mnoštvo. U toj objavi postaje jasno da su sudionici, ne samo oni koji posežu za silom, nego i oni koji ostaju nepokretni. Nije dostatan samo jedan udarac čekićem da bi se nečije tijelo pribilo na križ i nije dovoljan samo jedan zamah bičem da bi se krvlju natopila i povila tuđa leđa. Puno je trnja potrebno da bi se napravila trnova kruna.

„Biti u dohvatu Isusove muke znači stati na pravo motrište da bi se dodirnula srž života. Razmatrati muku ne znači učiniti neku pobožnu vježbu, nego ući u otajstvo susreta Boga i čovjeka.”

Manje je važno tko udara, a tko promatra. Arogancija i nasilje nekolicine uvijek se oslanjaju na ravnodušnost mnogih.

Ostaje nam pitanje: Zašto Bog to dopušta? Pitamo zašto dopušta da se to događa, zaboravljajući da se događa po nama jer smo previdjeli Boga: u svijetu, u drugom čovjeku, u svojoj čežnji za istinom. Ljubav je patnja. Onaj tko ljubi, pati zbog ljubljenoga, bilo da pati što ga ljubljene ne ljubi, bilo da pati zbog nečega drugog, bolesti, nepravde, sukoba... Današnji čovjek olako prestaje ljubiti kad ga pogodi patnja. Odnosi pucaju, brakovi se raspadaju i prijateljstva prekidaju. Patnja kao da ugrožava i na koncu uništava našu ljubav. Ako ljudske ljubavi nema bez patnje, ima li onda nade za ljudsku ljubav?

„Bog je tako ljubio svijet da je poslao svoga Sina Jednorodca.” (Iv 3,16). Bog u Isusu Kristu tako progovara o slobodno preuzetoj patnji iz ljubavi. Bog su-pati s nama. Bog želi biti s nama kad patimo zbog grijeha, kad trpimo zbog bolesti, zbog nerazumijevanja i nepravde. Bog na taj način osmišljava svaku patnju koju kršćanin slobodno preuzima kako bi bio blizak s onima koji pate. Kršćanin ne mora patiti, ali poput Isusa Krista preuzima na sebe patnju, kazujući mu da zadnju riječ uvijek ima ljubav i Božja istina. Patniku iz grijeha to je poticaj da promijeni svoj život, patniku zbog nepravde da ostane u ljubavi, a patniku zbog bolesti da ne prestaje slaviti i hvaliti Boga. Ugledajući se u Krista rassetoga, preuzmimo

“Bog želi biti s nama kad patimo zbog grijeha, kad trpimo zbog bolesti, zbog nerazumijevanja i nepravde. Bog na taj način osmišljava svaku patnju koju kršćanin slobodno preuzima kako bi bio blizak s onima koji pate.”

patnju drugoga na sebe! Bit ćemo mu bliski i donosit ćemo mu Božju ljubav.

Božja su-patnja je žrtva okajnica (Heb 10). Koje li dubine i veličine Božjeg milosrđa?!

Mi smo, također, pozvani biti žrtve okajnice za grešnike. Prikazivati svoje postojeće vlastite patnje i preuzimati nove te tako trpjeti umjesto samih grešnika. Svojom patnjom donosimo Kristovu ljubav drugima i time „nadopunjujemo ono što nedostaje njegovim patnjama” (Kol 1,24), jer samo po našoj ljubavi i patnji, Krist može zahvatiti čovjeka ovdje i sada.

“Svojom patnjom donosimo Kristovu ljubav drugima i time „nadopunjujemo ono što nedostaje njegovim patnjama” (Kol 1,24), jer samo po našoj ljubavi i patnji, Krist može zahvatiti čovjeka ovdje i sada.”

Nakon Golgote, Bog ima zgrčeno lice čovjeka patnika. Umirući u vapaju i patnji, u Isusu je Bog osjetio smrt. Došavši do dna naše egzistencije, otvorio nam je prolaz k sebi. Spasitelj je morao iskusiti i tamu groba. Svi mi čutimo onaj

grobnik kamen koji zatvara naše nade, uništava vjeru i razara ljubav. Kristovim polaganjem u grob svi grobovi postaju mjesta klijanja novog života. Po njegovoj smrti naše vrijeme postalo je dijelom vječnosti.

Liturgija nije samo prisjećanje događaja prošlosti, već i ispunjenje, spomen-čin spasenja za onoga koji na njemu sudjeluje. U njoj živi prisutnost Duha Svetoga. Bolesničko pomazanje u toj istoj liturgiji predstavlja mazanje uljem bolesnika koje prati molitva u kojoj se moli poseban dar Duha Svetoga, milost pomoći, oslobođenosti od grijeha i snage za pridizanje. Kao što je u krštenju prisutna gesta stavljanja ruke u vodu kod blagoslova, u potvrdi pomazanja krizmom na čelu, tako je u bolesničkom pomazanja dodir nosiv element koji se izražava u dva oblika: Polaganja ruku bolesniku na glavu (bez posebne molitve) te mazanja bolesničkim uljem. Iako neverbalna komunikacija ima manju preciznost od verbalnih riječi, ona nije takva da kaže sve, nego podrazumijeva otvaranje, naslućivanje, povezivanje mnogo čega. Uistinu, svaka liturgijska gesta traži vjerostojnost i u konačnici našu vjeru.

Preživjela sam bolesničko pomazanje

Tekst: Tihana Golubić

Kao malom trogodišnjem djetetu, na mome se tijelu postepeno počelo pojavljivati snažno crvenilo po licu. Nakon odlaska doktorima, dijagnosticirana mi je kožna bolest, tj. atopijski dermatitis za kojeg je mojim roditeljima rečeno kako je neizlječiv te da će me liječnici, vrlo vjerovatno, pratiti kroz cijeli život.

Pošto se neugodni svrbež i crvenilo nije povlačilo, a kao malenom djetetu izazivalo je mnogo plača, nervoze i puno neprospavanih noći, moji roditelji su kroz propovijed jednog svećenika dobili poticaj u duhu

da me odvedu na sakrament bolesničkog pomazanja. Naime, od njega su tom prilikom čuli da sakrament bolesničkog pomazanja nije samo za umiruće i stare osobe, već za svakog čovjeka, a posebno onog pogođenog nekom bolešću. Ojačani u molitvi i pouzdajući se u Božju milosrdnu ljubav, sa mnom u naručju ubrzo su pristupili sakramentu bolesničkog pomazanja. Svjedoče da nakon tog dana nisam više noću plakala. Oni su počeli osjećati mir u sebi, a i osjetili su mir i Božju prisutnost u meni. Nakon kratkog vremena, štoviše, nakon

tjedan dana, alergija se u potpunosti povukla te mi više nije bilo potrebno liječenje i liječnička intervencija. Zaista, kako da onda ne budem neprestano zahvalna Bogu...

Basice

Tekst: Anđelka Anđela Bunić

Nema djeteta koje ne voli ili ne pamti okus nekog bakinog jela. Isto tako, nema djeteta koje ne voli jesti određeno jelo kod svoje bake koje mu nije tako slasno kao kod kuće ili negdje drugdje.

U mom sjećanju ostao mi je okus fine bakine juhe „koju bi i mrtvi jeli“, kako je ona to znala reći. Ta juha bila je zakon. Ona je liječila sve boljke. Danas, kad se osjećam bolesno ili nesretno, odmah skuham i pojedem „bakinu juhu“. Naravno, nije to taj isti okus kakvog je spremala moja baka, ali liječi. Danas i moje unuke meni kažu kako je „bakina juha najbolja“.

Druga baka pekla je izvrsno starinske kolače kao što su buhtli ili mazanica. To je kolač od dizanog tijesta sličan orehnjači ili makovnjači, a nadjeven nadjevom od svježeg kravljeg sira i raznoraznih dodataka, koje je samo baka znala tako spojiti. Sjećam se te mirišljave mazanice koju smo mi djeca jedva dočekali kad bi se naši roditelji vratili iz Podravine. Iako su putovali vlakom i bez auta te je put znao trajati i više od tri sata, mazanica je uvijek bila topla. Baka je u nju utkala svu svoju ljubav, a mi djeca bismo je odmah „smazali“ (od tuda možda potječe i neobični naziv tog kolača).

Moju najmlađu unuku zovem Tončica Palončica, na što se ona ne ljuti, već je radosna kad ju tako zovem jer me neodoljivo podsjeća na taj lik iz literature. Ona je jako voljela

„basice“, tj. kobasice, odnosno hrenovke i često me preko telefona pitala: „Voliš ti basice, ha?“ („Voliš ti kobasice, ha?“) Obavezno bi na postavljeno pitanje dodala ono „ha“, što je bilo vrlo simpatično i svojstveno samo njenom načinu komunikacije sa svojom bakom. Moja kćer nije bila baš najsretnija što sam ja uvijek, kad bi mi došle unučice, zadovoljavala njihove želje za omiljenom hranom pa sam im za večeru, kad bi bile kod mene, spravljala ono jelo koje su one najviše voljele. Među najomiljenijom večerom bile su hrenovke ili „basice“.

Jednom sam se zatekla kod druge bake koja im je, tom prilikom, dala čokoladne pahuljice s mlijekom te su moje unuke to jele s „guštom“. „Vidiš, vidiš“, rekla sam samoj sebi. „To je lagana hrana za večeru. Sad znam što ću im dati idućeg puta

kada opet dođu prespavati kod mene“. Odmah sam nabavila kutiju čokoladnih pahuljica da ne bih slučajno zaboravila ili da one ne bi došle, a ja ne bih tada imala priliku nabaviti ih...

Bilo je najavljeno da će unučice doći u subotu i da će prespavati. Sva sretna, čekala sam da mi dođu i da im dadem omiljenu i zdravu večeru. One su radosno dotrčale, izljubile me i rekle da su gladne. „Super!“, rekla sam ja. „Imam nešto fino za vas!“ „Juuupi“, povikale su u isti glas, uhvatile se za ruke i od sreće su se počele vrtjeti u krug. Slavodobitno sam donijela na stol mlijeko i pahuljice i, na moje veliko iznenađenje, vidjela dva razočarana lica. Bila sam u čudu jer su to tako slatko jele kod druge bake, a one su u isti glas tada povikale: „A gdje su basice?“

Osmijeh djeteta

Tekst: Tihana Krajačić Bilic

Uđoh kroz njihova vrata; vrata tog Centra koji se nalazi u elitnom dijelu grada, ali koji kao da se nalazi na kraju, negdje daleko od vreve grada. Ovdje se nalaze brojna djeca iz različitih dijelova naše domovine. Njihovi roditelji brinu za njih, ali mnogi od njih stanuju dosta daleko. Nisam prije znala za ovo mjesto, a vjerujem da mnogo ljudi isto tako ne zna. Koliko god se zaposlenici trude oko njih i ulažu svu svoju snagu da im omogućće dobro obrazovanje i organizirano slobodno vrijeme, na neki način se čini kao da je javnost zabora-

vila na ovu djecu. Unatoč toga, oni postoje. Željni osmijeha, željni društva, željni sredstava za obnovu Centra, željni pomoći.

Svi smo odmah zaokupili njihova razdragana srca. U Centar sam stigla sa svojom djevojčicom, suprugom i prijateljima iz zajednice. S maleckom su se odmah željeli poigrati, a nas ostale počeli su ispitivati raznolike stvari. Svaka od tih malih osoba je stvarno posebna. Različitih su godina, različitih zanima-

cija, zdravstvenih dijagnoza, ali otvorenih ruku za igru i nježnost. Mnogo im je značilo to što smo im došli u posjet i što smo ih odveli na klanjanje i druženje kod Misionara Krvi Kristove.

U posjetu su bile i drage djevojke iz udruge „Kolajna ljubavi” koje su, praktički, je-

dine koje im redovno dolaze u posjet. Dolaze u Centar, igraju se s djecom, pružaju im vijesti iz „vanjskog” svijeta, zaokupljaju njihove malene glavice. Poželih ponovno doći, nadajući se da će ovo i mojoj zajednici postati tradicija, mala misija i služba.

Ako i vi želite osjetiti nji-

hovu radost i imate vremena pružiti ovoj djeci malo topline, možete biti prijatelj i volonter Centra. Ova djeca čekaju i trebaju svaki kontakt, svako otvoreno srce, blizinu. Nije potrebno mnogo da bi ih se usrećilo, a za uzvrat dobit ćete najljepši dar. Osmijeh djeteta...

**Centar za odgoj i obrazovanje Prekrižje, Gornje Prekrižje 48, 10000 Zagreb, Tel.: 01/4673-844*

**Udruga za pomoć siromašnima u domovini i svijetu „Kolajna ljubavi”, K. Branimira 24, 21260 Imotski, Privredna banka Zagreb d.d.; Ž.R: 2340009-1110344443*

Hvali dušu moja Gospoda!

Tekst: Milan J. Desnica

U svakodnevnim životnim situacijama dolazimo do trenutaka kada nekome trebamo za nešto zahvaliti. Zahvaljujemo susjedima koji su nam pružili pomoć, prijateljima jer su nam pomogli kada je trebalo, roditeljima jer su bili uz nas u teškim trenucima, djeci na razumijevanju.

Kao Božja stvorenja u sebi imamo i dušu u kojoj sazrijevaju duhovne vrijednosti. Dopire li do našega srca spoznaja Božje opstojnosti i potreba zahvale svome Stvoritelju? Kao nerazdjeljivi dio čovjeka, duša u sebi nosi svoje zakone koji su nam ponekad neshvatljivi. Zašto u nutрини našega bića postoji potreba povezanosti s vječnošću? Spoznajom da duša pripada Bogu ona u sebi ima potrebu zahvaliti za dar postojanja. Nije postojanje jedino što smo dobili u nasljeđe po milosti Božjoj. Obilje darova, kojima se čovjek služi, dar su Sve-

moćnoga Boga i mogućnost da se izrazimo kao bića sposobna stvarati nove vrijednosti materijalne i duhovne prirode.

U patnjama i bolima često molimo za oslobađanje od poteškoća i muka koje su nas

snašle. Kada osjetimo olakšanje postajemo radosniji i sretniji, ali tada zaboravljamo na uslišane molitve i molbe. Osjećaj da smo dobro i odmak od boli odvede nas opet daleko od Onoga koji nam je

pomogao. Jesmo li zadovoljni u trenutnom nestanku bolesti, muke, tjeskobe, žalosti, ili to sve ostaje potisnuto duboko u nama? Kako se osloboditi tjeskobe koja nas prati i kada prestane fizička bol? Čovjek osjeća muku jer nije zahvalio Onome koji ga jedini može osloboditi od bilo kakve tjeskobe i boli.

Duša osnažena ljubavlju Svevišnjega kadra je proniknuti u zajedništvo vječne radosti i postati sudionikom hvalospjeva anđela. Nemojmo se bojati susreta duše i Boga, koji nam dolazi ususret, jer duša vapi za zajedništvom sa svojim Stvoriteljem. Oslobodimo se spona ovozemaljskog života i s rado-

šću u srcu dozvolimo duši da se klanja Gospodaru života. Duša jedina u naše ime može zahvaliti Gospodinu za sve milosti: radost, snagu, strpljenje, ljubav..., darove koje smo dobili, ne svojim zaslugama, i zato pjevajmo: Hvali dušo moja Gospoda!

Da li znaš?

Tekst: Ljiljana Ilić Udovičić

Ja hoću nebo i zemlju i hoću odmah sada.
Ne znam spokojno čekati i besciljno se nadati.

I kad Ti govorim, to je usput i s nemirom.
Tražim od Tebe sve, a molim sa sumnjom i
nevjerom.

A Tebi je svaka moja riječ u srcu,
imaš za mene sve vrijeme svijeta
i sve što Ti kažem s ljubavlju slušaš.
...Koliko si divno strpljiv, o da li znaš?

Ja uvjeravam druge da me vole,
tražim ih pažnju da mi pruže,
da mi svu svoju ljubav daju
i sve moje mane da prihvaćaju.

A Ti si kralj, imaš i žezlo i krunu i plašt
pa ipak se prigibaš nisko k meni
i svu moju bijedu prihvaćaš.
...Koliko si milostivo ponizan, o da li znaš?

Ja svoju volju uvijek namećem tvojoj.
Ne zanima me kad to što tražim možda i nije
dobro.

Ali krivim Tebe kad sve pođe po zlu,
da mi nisi pomoći htio i da nisi bio tu.
A Ti na kraju svakog mog puta brižno me
dozivaš

i tamo gdje je najbolji izlaz,
sva vrata mi otvaraš.
... Koliko si neizmjereno dobar, o da li znaš?

Ja te se odričem stalno i na Tebe zaboravljam.
Činim zlo u tvojim očima i kršim Tvoja pravila.
A onda te molim da mi oprostiš

i obećajem Ti iznova,
da ovaj put ću se popraviti.

A Ti me, kao i uvijek, dočekuješ s veseljem
i uzimaš na sebe rado sve moje grijehе.
Sve što ti učinih našao u svojoj milosti lako
zaboravljaš.
...Koliko si neshvatljivo milosrdan, o da li znaš?

Ja se uvijek žalim na svaku bol
i ne znam podnositi ni najmanje zlo.
Kad mi je teško svima pokazujem,
da patnju od mene otkloniš, od Tebe očekujem.
A Ti ne mariš za svoje rane, u tijelo i kosti
urezane.
već i život svoj mi nesebično darivaš.
...Koliko me beskrajno voliš, o da li znaš?

Nepoznato o poznatome

Znate li da je vlč. Mijo izdao novu knjigu pod nazivom „Lice i naličje“?

Znate li da je gosp. Mijo Kupina novi zvonar u našoj župi?

Znate li da se u našoj župi dosljedno održavaju humanitarne akcije za mnoge potrebite, npr. „Teta Maja“ imala humanitarno natjecanje u pečenju najboljeg kolača za djecu doma sv. Josipa u Hrv. Leskovcu, održana prodaja unikatnih predmeta u općini Stupnik također za djecu doma sv. Josipa u Hrv. Leskovcu, sakupljanje novčanih sredstava za liječenje jedne naše župljanke itd.?

Znate li da su u našoj crkvi zamijenjeni dotrajali prozori?

Znate li kako je lijepo uživati u djelima Božjim? Nađite vremena da izađete van i osunčate dušu...

Vicevi

Priredila: Tihana Golubić

Plička

Banda puževa napala i opljačkala staru kornjaču. Pola sata kasnije, policijska patrola stiže na mjesto zločina. Policajac joj priđe: „Recite nam što se točno dogodilo?“, a ona će: „Ne znam, sve se odigralo tako munjevito.“

Informacije

Došao tata malog Perice u školu na informacije i kaže njemu nastavnica: „Vaš sin je cijeli test prepisao od najbolje učenice u razredu!“ Pita nju tata: „A kako znate da je Perica od nje prepisao, a ne ona od njega?“ Nastavnica odgovori: „Znam tako što su im prva tri odgovora identična, a u četvrtom je ona napisala –„ne znam“, a Perica je napisao –„ne znam ni ja“.“

Molitva

Moli se mali Perica Bogu prije spavanja: „Dragi Bože, molim te da je Berlin glavni grad Finske!“
Mama ga upita: „Perice, sine dragi, a kakva je to molitva?“
Na to će Perica: „Šuti mama, bio kontrolni iz geografije.“

Prodaja glasovira

Na ulazu jedne kuće osvane cedulja s natpisom: „Prodajem glasovir“. Sljedećeg dana netko od susjeda je dopisao: „Hvala Bogu!“

Glasna molitva

Dva unučića spavaju kod djeda i bake. Prije spavanja kleknu kraj kreveta i mole. Mlađi brat iz svega glasa moli: „Molim te, Bože, novi bicikl, nintendo, video...“

Stariji ga prekine: „Zašto moliš tako glasno? Bog nije gluh!“

„Nije Bog, ali baka jest!“

Evandeoski pijanist

„Čestitam, maestro! Vi ste doista evandeoski pijanist.“

„Zašto evandeoski?“

„Pa, vaša desnica ne zna što čini ljevica...“

Grafiti

Zaboravio sam što ono znači biti senilan.

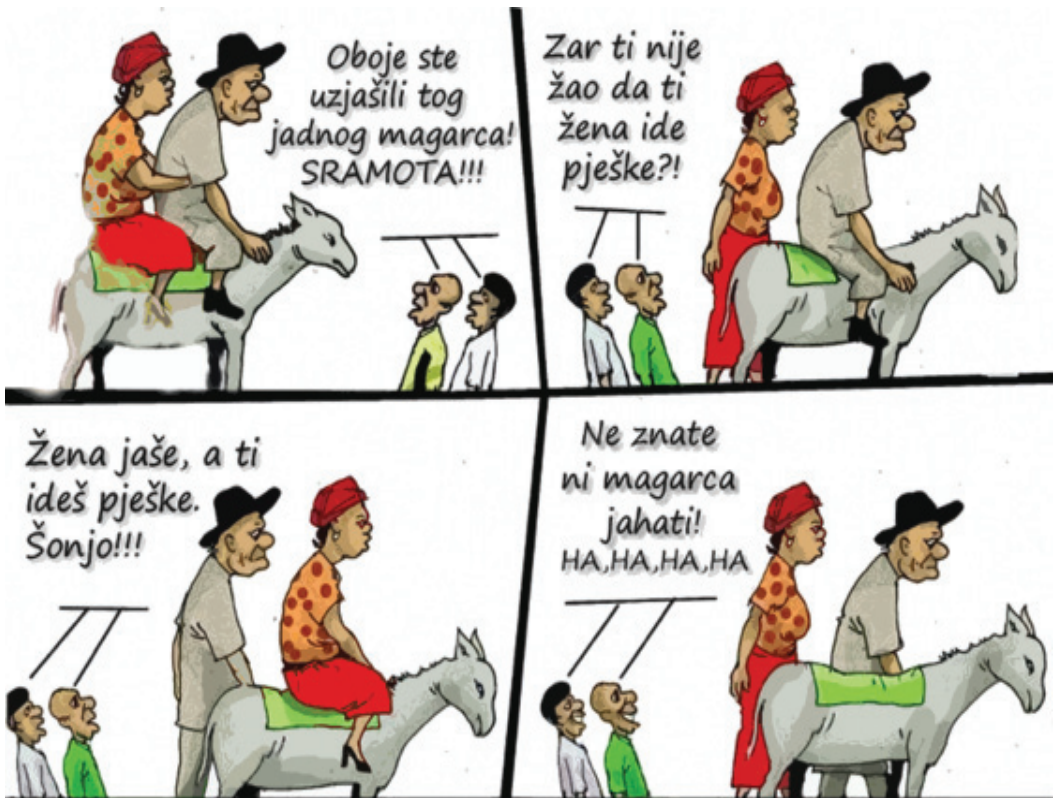
Bolje je umrijeti od litre, nego od kapi.

Samo se u ratu isplati biti promašen slučaj.

Janjetina je zdrava zato što ima puno vitamina beee!

Ako vam cigla padne na glavu, nije strasno.

Jedna cigla manje-više.

Nije se rodio, ko je narodu ugodio.

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

- sveta misa je svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI.

ZAJEDNICA MLADIH

Nedjeljom u 20:00 sati u samostanu karmelićanki BSI

MINISTRANTSKI SUSRET I ŽUPNI VJERONAUČ

Subotom od 10:00 sati u Lučkom.

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana“ petkom od 19:00 - 20:00 sati;

- Zbor mladih „Allegro“ petkom od 20:30-22:00 sata, subotom od 12:15-13:00 sati (podmladak) i nedjeljom od 17:00-19:00 sati;

- Župni mješoviti zbor utorkom od 19:15 do 20:30 sati;

- Zbor HKZ „MI-tamburica“ četvrtkom u 21:00 sati;

- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;

- Zbor „Karmelske zvijezde“ nedjeljom od 18:30 sati do 20:00 sati.

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.

- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

Nastavak izgradnje novog župnog pastoralnog centra

U božićnom broju našeg župnog lista „Brazde“, kratko sam opisao početak izgradnje našeg župnog centra, iznio svrhu njegove izgradnje i točku do koje se došlo u izgradnji. Također, tada sam spomenuo i kada se planira nastavak izgradnje.

Nakon proslave Uskrsa su nastavljeni daljnji radovi izgradnje župnog centra. Do ovog trenutka položene su instalacije struje, vodovoda i centralnog grijanja. Pri kraju je nutarnje grubo žbukanje zidova. Do kraja mjeseca svibnja trebali bi biti završeni isplanirani radovi za ovu godinu. Ovim radovima bile bi uređene i prostorije za župni caritas, što znači da će se napustiti dosadašnja iznajmljena prostorija caritasa koja se nalazi u staroj školi u Lučkom.

Trošak planiranih radova za ovu godinu iznosi 180.000,00kn. Iz župne blagajne te od novca koji se prikupio prilikom blagoslova obitelji bit će isplaćeno 120.000,00kn za troškove planiranih radova. Od Božića do sada, prikupljeno je 10.000,00kn. Za konačnu isplatu treba još prikupiti 50.000,00kn. Stoga, i ovaj put se obraćam vama, dragi župljani, molbom i vapajem za vaše razumijevanje, darežljivost i odricanje kako bismo izvršili plan za ovu godinu.

Na kraju, iskreni i veliki HVALA svima vama koji ste do sada sudjelovali i koji ćete opet sudjelovati u izgradnji našeg centra. Neka vas dobri Bog nagradi po svojoj neizmjerljivoj darežljivosti.

Vaš župnik!

Proslava Sv. Ivana Nepomuka - zaštitnika naše župne zajednice

Još prošle godine, na dan sv. Franje Asiškoga 4. listopada, bio je održan razgovor s fra Zvezdanom Linićem o njegovom dolasku na našu trodnevnicu kao duhovnu pripremu za proslavu našeg župnog patrona Sv. Ivana Nepomuka gdje je fra Zvezdan trebao predvoditi slavlje mise poldanice na sam blagdan

16. svibnja 2013. god. Zbog nastupajuće teške bolesti fra Zvezdana, bilo je potrebno naći zamjenu. Tako će trodnevnicu i misu poldanice na sam blagdan predslaviti don Damir Stojić - salezijanac.

Za vrijeme trodnevnice, sv. mise bit će u 18.30 sati, a nakon sv. mise predviđen je program vjerskog i kulturnog karaktera. Na dan našeg župnog blagdana svete mise će biti ovim rasporedom:

*u 7.30 sati - misnik vlč. Stjepan Drukčević, župnik iz župe Rakov Potok;

*u 9.00 sati - misnik vlč. Božo Cindori, župnik iz župe Bestovje, Novaki, Rakitje;

*u 11.00 sati - misnik don Damir Stojić, salezijanac;

*u 19.00 sati - misnik mons. Juraj Jernei, ravnatelj svećeničkog doma u Zagrebu.

Na sam blagdan našeg župnog zaštitnika bit će barem jedan ispovjednik na raspolažanju. Vjerujem da ćete, uz dobru volju, naći vremena da dođete na jednu od svetih misa.

Vaš župnik!

Najave hodočašća

25. svibnja 2013. god. - Trsat

8. lipnja 2013. god. - Voćin

22. lipnja 2013. god. - Marija Bistrica

29. lipnja 2013. god. - Krasno

31. kolovoza 2013. god. - Ludbreg

oko polovice rujna mjeseca Poljska – Czechochowa „JASNA GORA”

„Imam i drugih ovaca, koje
nisu iz ovog ovčnjaka. I njih
treba da dovedem i glas će
moj čuti i bit će jedno stado,
jedan pastir.“

(Iv 10,16)

Brazda

